

PŘIJETÍ ZA SYNA – 4. ČÁST

kázáno v Jeffersonville 22. 5. 1960

Tak mnohý večer jsem použil k tomu, abych křtil věřící ve jménu Ježíše, prostě jsme sešli k vodě. To je pravda. Mnohdy jsem někoho křtil v pracovní obleku. Tenkrát jsem kladl telefonní vedení. Když jsem jednou se svým kolegou postavil stožár, mluvil jsem s ním o Pánu, řekl mi: „Billy, jednoho dne přijdu do tvého sboru a dám se pokřtít.”

Odpověděl jsem: „Proč chceš čekat až do té doby? Vždyť jsme právě u vody, vody je dostatek.“ Využijte příležitosti ihned.

Komorník tehdy řekl Filipovi: „Zde je voda. Co nám brání?“ Nic. Jsi-li připraven, je k tomu čas. Nedávej d'áblu příležitost, aby vrazil klín. Neodkládej na zítřek, co můžeš udělat dnes. Možná, že už pro tebe zítřek nebude.

Vzpomínám si, že jsem to jednou udělal a tehdy jsem se naučil lekci. Odložil jsem něco, co jsem toho dne měl učinit na příští den a pak již bylo pozdě. Opravdu bych vás nechtěl zdržovat dlouho, ale mě se to dotýká tak, že zapomínám na čas. Cítím se tak dobře, že jsem skoro u vytržení.

Skloňme nyní na okamžik hlavy, nežli se přiblížíme Slovu.

Náš nebeský Otče, Ty jsi živý Bůh, ten věčně Žijící. Slunce, které zapadlo, je totéž slunce, které viděl zapadat Daniel, které viděl zapadat Jeremiáš, které viděl zapadat Adam, které viděl zapadat Ježíš. I oni žili na tomto světě a chodili po něm a i Ty zůstáváš stejným Bohem.

Dnes večer máme mnoho záležitostí. Zde je muž s nádorem v mozku. Jedna sestra má o sobě tutéž obavu. Jsi jediná naděje, Pane, která pro něco takového je. Ten nádor se stal zhoubným, ničím jej nelze zastavit. Vymyká se to možností lékařů, ale dnes večer se vydáme za beránkem s naším malým prakem, abychom ho zase navrátili do Otcova stáda. Ve jménu našeho Pána Ježíše jdou naše modlitby, aby byl poražen lev, ten nádor, zlo, takže oni budou jistě přivedeni do stáda.

Bože, vzpomínám dnes večer na našeho prezidenta D. Eisenhowera. On vedl zemi Pane a snažil se nás uchránit od války. Slíbil, že válka v Korei bude skončena, bude-li to jen nějak možné. Slíbil matkám, že jim jejich synové budou vráceni. Ale řekl: „Já to nemohu učinit. Mohu se o to snažit, ale jen Bůh to může učinit.“ A Ty jsi byl s ním, Pane, a teď je vše v pořádku. Proč to tak neviděli dříve? Ó Bože, prosím Tě, abys mu pomohl. Požehnej tuto statečnou duši, Pane. Prosíme i o to, abys pro nás vyvolil příštího správce-vůdce. Tvoje předurčená vůle se stane, Pane.

Ale Ten, na Němž máme dnes večer tak zvláštní zájem, nehledě na naše národní záležitosti, to je ten Veliký a Slavný, který přijde, aby zřídil království,

jemuž nebude konce, Pán Ježíš, Tvůj Syn. Pak zazní signál, budou sesbírány zbraně a nebude již více válek. Budou zakládat vinice a používat jejich plody. Budou stavět domy a bydlet v nich. Nebude potom bolesti.

Požehnej nás nyní, zatímco se blížíme k Tvému Slovu, Otče. Ty víš, z jakého důvodu jsem volil právě toto místo Písma k uvažování. Cítím, že je to Tvá božská vůle, abych to učinil tímto způsobem a že je to příkaz hodiny, aby byli lidé pozičně uvedeni na své místo, aby byli připraveni k hodině boje. Náš bratr to nedávno vyjádřil v modlitbě takto: Ty jsi nás dlouho trénoval Pane. Nuže, Otče, urči nám naše postavení, přikaž nám místo, kde máme působit, abychom byli v tom, co je našeho Otce. Neboť o to prosíme ve jménu Ježíše, Tvého Syna. Amen.

Strávil jsem dnes podivuhodné odpoledne v rozmluvě s ošetřovatelkou jednoho vynikajícího lékaře z Louisville. Slyšeli o těch nádherných věcech, které Pán činí: Její otec byl lékař. Přišla k nám a zůstala skoro celé odpoledne. Ona je podivuhodná osoba. Sice poněkud přísná, víte, ten pevný, spolehlivý typ. Přišla jako přesvědčená presbytariánka, ale při odchodu jí kanuly slzy po tvářích. Ó, Bůh je má všude – v praxích lékařů, mezi ošetřovatelkami. Nemyslím, že v nemocnici Norton Infomary je jediná ošetřovatelka, které bych nedal svědectví o Duchu svatém a které bych se nezeptal, je-li pokřtěna na jméno Ježíše. Právě tak jsem to učinil všude s každým lékařem, s nímž jsem přišel do styku.

Řekni jim o tom, bratře, již nemáš mnoho času. Zde se nám to zdá mnohdy tak těžké. Ale jen počkej, až přejdeš na onen svět, až vydechneš naposled. Pak si budeš přát, abys to byl učinil. Ó, ano. Nečekejte až do té doby. Začněte s tím ihned. Toto je ta hodina. Oni s tím možná nebudou souhlasit. Argumentují a hádají se trochu, ale nemyslejí to tak. Skutečně to tak nemyslí. Jsou v pořádku. Když se s vámi začnou hádat, pak pomyslete na to, že to tak vlastně nemyslí. Nemyslí to zle. Možná, že tak byli učení a drží se toho. Musíte tedy vidět, jejich stanovisko. Nehádejte se s nimi. Nehádejte se s nikým, ale prostě je milujte. Modlete se za ně.

Mám za to, že jsme došli k 9. verši. Nejsem si jist. Mám tedy ještě daleko do 3. kapitoly, že ano, bratři? Ó, je to pro mne med ve skále. Budeme ještě trochu mluvit a ohlédneme se maličko nazpátek. Bratře Neville, zatahej mne trochu, když zapomenu dávat pozor na čas, abych se mohl ještě modlit za nemocné. Chtěli bychom dnes večer do bohoslužby zahrnout všechno, co budeme moci. Chtěl bych dát oltářní výzvu a ukončit s tímto tématem a doufám, že se dostanu k tomu, abych přečetl zbytek.

Ale účel těchto shromáždění je, abyste viděli své postavení v Kristu, abyste poznali, že jste jen do něčeho nevkloupýali, nebo si něco zasloužili, ale že to Bůh učinil pro vás, On sám. Ne, že byste byli tak dobří a že jste šli jednou večer do shromáždění, kde vás nějaký ubohý bratr vedl k oltáři. To to nebylo, byl to Bůh, který vás předurčil k věčnému životu před ustanovením světa. Až tam onoho dne přijdete ... Není divu, že 24 starších své koruny odloží. Každý položí svou korunu, každý padne na svou tvář, nikdo nemá co říci, žádný kazatel, starší, nikdo. Všechna chvála patří Beránkovi. V onom dni Bůh v Něm všechno shrne. Ó, kdybychom kdy věděli a poznali, kdo byl Ten, kterého ukřižovali!

Začneme 8. veršem, abychom se ohlédlí zpět: „*Kterouž rozhojnil k nám ve vsi moudrosti, oznámiv nám tajemství Svě vůle.*“

„...*tajemství Jeho vůle.*“ Chtěl bych vidět, kolik vás zde dnes ráno bylo. Pamatujete se, jak jsme se toho drželi, jak jsme u toho prodlévali: „*Tajemství Jeho vůle.*“ Není to neparná věc, je to tajemství. Boží vůle je tajemství. Každý člověk se musí snažit o to, aby sám pro sebe vyrozuměl vůli Boží – Boží tajemství.

Jak jí porozumíme? Pavlovi to bylo oznámeno. Řekl, že se neradil s člověkem, ani s tělem a krví. Nešel do školy, do semináře. S tím neměl nic společného. Bylo mu to zjeveno Ježíšem Kristem, který se s Ním potkal na cestě do Damašku ve světle ohnivého sloupu. Byl volán. Šel do Arábie a zůstal tam 3 roky. Nemyslíš, že to byl dlouhý čas, bratře Egane? Tři roky byl Pavel v Arábii, najal si tam někde malý dům a chodil sem a tam. Měl všechny staré svitky Písma. Nové ještě neexistovaly, neboť většinu jich napsal Pavel. Ve starých svitcích Písma nacházíme, jak Bůh nás již na počátku předurčil k věčnému životu a jak pošle Ježíše, tak abychom skrze Jeho oběť obdrželi právo ke stromu života. Ty, které předem poznal, také povolal a které povolal, ty již ospravedlnil. Které ospravedlnil, ty již oslavil.

Bůh nás před ustanovením světa předurčil k přijetí za syny. Celé stvoření vzdychá v očekávání na zjevení synů Božích. Ó, dovedu si představit, jako podivuhodný čas Pavel strávil. Rád bych tam byl s ním. Vy také?

Řekl: „ON nám oznámil tajemství Svě.“ Když na vás někdy přijde Duch svatý a začne přejímat vedení, pak si všimněte, co se stane. Dnes odpoledne jsem neměl ani 30 minut, abych lekci prošel. Možná jen 15 minut. Uchopilo mě to a já jsem si pomyslel: tajemství – jak tajemné. To místo Písma mě přivedlo do Starého zákona a zpět do Nového zákona. Jak patří jedno ke druhému! Hleďte, tajemství Jeho příchodu, tajemství Jeho vůle, tajemství našeho sjednocení. Považte, to nemůže být učeno v semináři. Je to tajemství. Toto vědění nezískáte školením, teologií. Je to tajemství, skryté od ustanovení světa, očekávající na zjevení synů Božích.

Řekni mi můj bratře, řekni mi sestro, kdy byl kdy čas mimo dneška, že měli být zjevení synové Boží? Kdy byl čas v dějinách, kdy mělo být zjeveno, že celé stvoření bude osvobozeno? Stvoření samo vzdychá, očekává čas zjevení. Dříve, nežli se stalo smíření, než byl vylit Duch svatý, v době Starého zákona se zjevení nemohlo uskutečnit. Muselo se čekat až do tohoto času. Nyní vycházejí všechny věci najevo, nabývají podoby v Závěrečném kameni, kdy vejde ve známost, že synové Boží se vracejí a Duch Boží tak plně lidi naplní, že jejich služba bude tak podobná službě Kristově, že On a Jeho Církev budou spojeni.

Kolik vás studovalo dějiny pyramid? Jedna dáma zvedla ruku. Bůh napsal tři Bible. Jedna z nich je zvěrokruh na nebi. To je první. Lidé měli hledět vzhůru, aby poznali, že Bůh je na výsostech. Sledujte pozorně zvěrokruh. Studovali jste to někdy? Udává každý věk i věk raka. Reprodukují začátek-narození Krista. Jaké je první znamení zvěrokruhu? Panna. Jaké je poslední znamení? Lev. První a druhý příchod Kristův, vše je tam zapsáno. Další Bible byla napsána do kamene – pyramidy. Bůh psal Bibli do pyramidy. Studujete-li je, pak si povšimněte těch prastarých událostí a těch válek, pocházejí z doby před potopou.

Třetí byla napsána na papír. Bible pro velký, moudrý, intelektuální svět, který měl přijít. Nuže, Bůh působil po všechny věky a nyní jsme u věku Lva. Dospěli jsme k času, kdy má být položen Závěrečný kámen. Jsme u knihy Zjevení, u poslední kapitoly. Vědci říkají, že jsou tři minuty před půlnocí. Ó, považte, kde jsme.

Nyní pozorujeme pyramidu. Má tvar tříhranu. Na počátku začala Církev. Po reformaci za času Luthera to mohlo pro člověka znamenat život nebo smrt. Kdo se dal poznat jako křesťan, byl na základě toho vydán na smrt. Procházeli pronásledováním. V každém věku, za každého času docházelo k pronásledování. Všichni, kteří žijí pobožně v Ježíši Kristu, budou trpět pronásledováním. V době Luthera bylo něco hrozného být luteránem. Byli označováni za fanatiky a byli zabíjeni. Často umírali na hranici, byli upalováni a mnoho jiného, protože byli luterány.

Církev se zúžila podobně jako pyramida. Dostala se do dalšího stupně milosti, což je posvěcení. Byl to čas Wesleye, když protestoval proti anglikánské církvi a učil posvěcení. Menšina to přijala a oni byli rozkřičeni jako fanatici. Kdo z vás jste byli metodisty nebo jste byli ve spojení s metodistickou církví? Polovina z vás. Víte, že metodistická církev v jednom čase skoro měla Ducha svatého? Byl jsem v metodistických církvích a viděl jsem je padat na zem. Ale lili jim vodu do obličejů a starali se o čerstvý vzduch a tak zabránili Duchu svatému, aby na ně přišel. To je pravda. Tak je to. Stalo se to zde na kentuckých návrších, kde bývali metodisté. Vy, kteří jste navštěvovali sbory, víte, že jsme zde měli

metodisty a baptisty. Šli jsme k oltáři a poklepali jeden druhému po zádech, až jsme něco obdrželi. Když jsme potom vyšli, byli jsme trochu změnění.

Ale dnes tam přijdete a zapíšete své jméno do knihy a říkáte: „Jsem metodista.“ Vezmou kropítko, pokropí vás trochu vodou a to je vše. Vyjdete, nosíte šortky, používáte make-up, účastníte se dostihů, her štěstěny, hrajete u automatů a děláte mnoho jiného. Ale stále ještě jste dobrými metodisty. Hled'te, to nejsou metodisté, to jsou jen členové církve. To je pravda. Tak je to s mnoha baptisty, presbytariány, s jedním jako s druhým.

David DuPlessis řekl, že Bůh nemá vnoučata. Bůh nikdy neměl vnoučata. Má syny, žádná vnoučata. To je pravda. Jestliže lidé chodí do metodistické církve, do letniční církve, do baptistické církve jen proto, že jejich otec nebo matka byla letniční nebo baptistka, pak jsou jen vnoučaty. Rodiče byli synové, ale ty jsi jen vnukem. Hled'te, Bůh něco takového nemá. Církev jich má mnoho, ale Bůh nemá nic takového.

Nyní pozorujte, jak to jde dále, až je z církve menšina. Nadešel letniční věk. Tím bylo vpravdě mnoho divokých výhonů odřezáno. Co se s tím stalo? Všichni metodisté a luteráni zůstali zpět.

Ale Duch svatý šel dále a pohyboval se pryč od letničního věku. Co učinili? Zorganizovali se a řekli: „Jsme Assemblies of God.“

„My jsme jednota.“

„My jsme církev Boží.“

„My jsme to a ono. Nepatříš-li k nám, nemůžeš přijít do nebe, ledaže napíšeš své jméno do naší knihy.“

Ó, takový nesmysl. Mně je to jedno, jestli jsi baptista, metodista, presbytarián, vaše jméno je v knize života, když je Bůh do ní dal. Jsi-li předurčen pro věčný život, pak tě Bůh zavolá, tím nebo oním způsobem. Jistě to učiní.

„*Všichni, které Mi Otec dal, ke Mně přijdou.*“ Příslušnost ke sboru s tím nemá nic společného. Denominace nikdy pro tebe nic neučiní, ale bude ti možná bránit jít s Bohem kupředu. Nic jiného ale pro tebe neučiní. Dá tě jen dohromady se skupinou věřících a nevěřících. Jistě, to najdeš všude, kam přijdeš. Něco takového bylo již jednou v nebi (tím je míněna vzpoura z Izaiáše 14:12–15).

Hledíte na svou denominaci, ale hled'te přece na Ježíše. ON je Ten, k Němuž musíme vzhlížet.

Vrátíme se nyní k pyramidě. Myslím, že tato žena zde zdvihla ruku, že o tom něco ví. Víte, že pyramida nikdy neobdržela závěrečný kámen? Závěrečný kámen byste nikdy nemohli najít. Nikdo neví, co se s ním stalo. Proč? Proč nebyl závěrečný kámen – závěr – nikdy udělán? Protože On byl odmítnut, když přišel.

ON byl Závěrečný kámen. Tak je to. Ale Závěrečný kámen bude nasazen. To je pravda. Potom musí kameny, které budou kolem Závěrečného kamene tak dokonale k Němu pasovat, aby každá skulina do druhé přesně zapadala. Pyramida je tak dokonalá, že není možné do spáry mezi kameny vložit žiletku. Je to nádherná stavba. Některé kameny tam ve výšce váží stovky tun a jsou tak dokonale sestaveny. Tak Bůh dává dohromady Svoji Církev. Jsme spolu vhodně spojeni, jedno srdce, jedna mysl. Někdo může říci, že Luteráni od tenkrát přece nejsou ničím. Nevěřte tomu. Luteráni při vzkříšení vyjdou právě tak, jako zbytek. Baptisté, presbyteriáni a všechny děti Boží při vzkříšení vyjdou. Proto někteří říkají: „Takové probuzení zaplaví zemi a stamiliony letničních budou zachráněny. Všichni budou zachráněni a přijdou ke vzetí.“

Jste na omylu. Při vzetí jich budou statisíce. To je pravda. Ale budou se skládat ze 6 000 let spasení. 6 000 minulých let. Lidé chodí ve světle, přijde-li k nim světlo; přejdou mosty, když tam přijdou. Nuže, kdo odmítne, zůstane v temnotě. Záleží na tom jít kupředu.

Poznejte, že příchod Pána je tak blízký, Duch působil ospravedlněním, posvěcením a křtem Ducha svatého. A teď je čas příchodu Závěrečného kamene. Církev se musí stát dokonalou jako Kristus, až se bude moci Kristus s Církví spojit – tentýž Duch. Je-li Duch Kristův v tobě, způsobí, že žiješ životem Kristovým. Vyžiješ život Kristův a budeš činit skutky Kristovy. „*Kdo věří ve Mne, bude činit skutky, které Já činím.*“ To řekl Ježíš. Hled'te, přijde služba, která bude taková, jaká byla v životě Kristově. Co ohlašuje tato služba? Příchod Pána.

Pozorujte svět dnes. Pozorujte Chruščovovy řeči. Všechny velké věci, nastávají těžké světové konflikty a každým okamžikem by mohl prach vyletět vzhůru. Tak to je. Víme, že je to velmi blízko. Každý rozumný člověk může číst noviny nebo poslouchat rozhlas a poznává, že se to blíží. Pomyslete na to, že Kristus si přijde pro Svoji Církev, nežli se to stane. Jak blízko je potom příchod Pána? Možná, že se to stane nežli toto shromáždění bude skončeno. Jsme na konci času. To je jistá pravda.

Pozorujte církev, jak se pohybuje. Kdo z vás studuje dějiny, podrž to v paměti. Podívejte se, jak svěže vyšla luteránská církev z katolicismu. Dívejte se, jak se pohybovali. Pak vizte, jak Wesley se poněkud přiblížil k posvěcení v souladu s Písmem. Wesley stál uprostřed, potom přišel věk letniční.

Letniční věk byl věkem navrácení darů – duchovních darů. Pohled'te, jak se teď čas pohybuje k Závěrečnému kameni. Vidíte, co myslím? Příchod byl vyhlášen. V celém stvoření čeká Bůh, aby Církev našla pozičně své místo.

Každý jednotlivec, kterého zasáhnu, má těžkosti.

Musel jsem se podrobit lékařskému vyšetření. Jak víte, půjdeme do zámoří a vy misionáři víte, co je k tomu zapotřebí. Po vyšetření mě přivedli do jedné místnosti. Dali mi něco vypít, vypadalo to jako těstová hmota nebo něco podobného. Vypil jsem to. Posadil jsem se a musel jsem půl hodiny čekat, aby bylo vidět, zůstalo-li to v žaludku nebo ne. Rozhlédl jsem se a tam seděla žena, která vypadala, jakoby měla umřít každým okamžikem. Měla tak slaboučké nohy a ruce. Sunul jsem se stále víc do její blízkosti, až jsem si sedl vedle ní. Ta ubožačka vypadala skutečně tak, jakoby umírala. Přiblížil jsem se k ní a řekl: „Promiňte dámo!“

Řekla: „Jak se máš?“

Zeptal jsem se: „Co je s tebou?“

Řekla: „Byla jsem na návštěvě u dcery v Tucsonu a tak jsem se rozstónala a nemohou zjistit, co mi je.“

Řekl jsem: „Rád bych se tě na něco zeptal. Jsem kazatel evangelia. Jsi křesťanka? Jsi připravena rozloučit se s životem, když by nadešla ta hodina?“

Odpověděla: „Chodím do té a té církve.“

Řekl jsem: „Na to jsem se tě neptal. Jsi křesťanka naplněná Božím Duchem a připravena, až On tě zavolá?“

Ta žena vůbec nevěděla, o čem mluvím. Je to politováníhodný pohled, který svět skýtá.

ON nám oznámil tajemství Svě vůle. Dovolte mi, abych vám něco přečetl ohledně tajemství Jeho vůle. Pojďme na okamžik k Židům 7. Chtěl bych vám něco přečíst, z čeho se budete radovat, když o tom přemýšlíte. Sedíme spolu na nebesích.

„*Tento Melchisedech totiž král Sálema, kněz nejvyššího Boha...*“ Co je to zde za tajemství? Pozorujte toto tajemství. Komu Melchisedech zjevuje tajemství Svě vůle? Počkám, až si každý otevře svou Bibli. K Židům 7 píše tentýž Pavel, který psal Galatským.

„*Tento Melchisedech totiž král Sálema, kněz nejvyššího Boha, vyšel naproti Abrahamovi vracejícímu se od porážky králů a požehnal mu; a Jemu přidělil Abraham desátky ze vši kořisti. Jeho jméno znamená v překladu předně král spravedlnosti – pak také král Sálema – t. j. – král pokoje. Je bez otce a bez matky, bez rodokmenu, Jeho dny neměly začátku a Jeho život je bez konce.*“

Kdo byl tento muž? Kdo On byl? Bez otce, bez matky. ON byl bez začátku a nikdy nenastane čas, kdy by On zemřel. Setkal se s Abrahamem po porážce králů. Co učinil Abraham? Šel, aby přivedl Lota, svého ztraceného bratra. Pobil krále, neboť tito králové se spojili a dobývali jiná království. Těch králů

bylo snad deset nebo patnáct. Ale Abraham vyzbrojil své služebníky a pronásledoval je. Rozdělil své lidi a přepadl nepřítele v noci. Vidíte, kdy přišel? V noci.

Bratře, nyní pracujeme ve tmě, jediné světlo, které máme, je světlo evangelia. Oddělil se od nich, vzal Lota a přivedl zpět. Byl na zpáteční cestě, když bylo po boji.

O těch událostech se dočteme v 1. Mojžíšově od 18. verše ve 14. kapitole. Abraham se vracel po bitvě s králi a přivedl zpět Lota a všechen lid, který byl odveden. Všechny.

Bylo to jako u Davida. Co učinil? Vzal prak, šel a vytrhl toho malého beránka z tlamy lva. Považte: s prakem šel zachránit beránka. Kdo na světě by to učinil? Který z vás mužů by to učinil, zdvihněte ruku: Mohu říci, já určitě ne. Neviděli jste, že bych zvedl svou ruku. Šel bych po něm sotva s puškou. Ale on šel s prakem. Kousek kůže, k němuž jsou připevněny dva řemínky. Když přišla výzva a čas, kdy Goliáš dal to vyzvání, šel mu vstříc a řekl: „*Bůh nebes mě dal vysvobodit beránka z tlamy lva a z tlamy medvěda.*“ Věděl, že to nebyl prak, ale moc Boží, která byla s ním. ON byl ten, jenž beránka přivedl zpět.

To je to, co dnes říkáme. Bůh má všude Davidy, kteří krmí Otcovy ovce. Tu a tam se vyskytne nádor nebo rakovina nebo něco, co se vymyká rukám lékařů. Ale to Davida neodradí. On za ním půjde s malým prakem. „*Proste o něco ve jménu Mém a bude vám to dáno.*“

Nedbám o to, jestli se lékaři posmívají, jestli se posmívá každý, on přesto půjde za ovci a přivede ji zpátky do stáda. Ano! Je Božím dítětem. Ruce pryč od ní. Srazil lva. Ten se ještě jednou zdvihl, ale on ho uchopil za vousy a zabil. Malý odvážný hoch, který možná ani mnoho nevážil.

Nyní si povšimneme Melchisedecha, krále Sále, což je Král pokoje. Sále leží za pahorkem. Byl to Král jeruzalémský. Přesně to On byl. Král jeruzalémský. Jeruzalém bylo dříve nazýváno Sále, což znamená pokoj. Tak byl Jeruzalém nazýván dříve, než byl Jeruzalémem. ON byl Král jeruzalémský. ON byl Král spravedlnosti, Král pokoje, Král Sále. Neměl otce, ani matku, jeho dny neměly začátku a jeho život je bez konce. Neměl předky. Kdo je tento? Pozorujte Ho! Když bylo po válce, když tu bylo vítězství, hleďte, co stojí psáno v 1. Mojžíšově 14:18:

„Melchisedech také, král sálemský, vynesl chléb a víno z města a ten byl kněz Boha silného nejvyššího. I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram od Boha silného nejvyššího, který vládne nebem i zemí, který dal nepřátely tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí.“

Čtěme ještě trochu dále:

„Král pak sodomský řekl Abramovi: Dej mi lid a zboží vezmi sobě. I řekl Abram králi sodomskému: Pozdvihuji ruku svou k Pánu Bohu silnému nejvyššímu, Stvořiteli nebe i země, – slyšte, jak ho přerušil, jak mu odpověděl – že nevezmu od nití až do řeménka obuvi ze všech věcí které jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama; kromě toho, co snědli bojovníci...“

Hled'te, jak se Melchisedech potkal s Abramem vracejícím se po porážce králů. Tajemství Boží bylo nyní zjeveno. Kdo On byl? Nikdo nemůže najít Jeho rodokmen, nebo byl bez otce a bez matky, bez začátku a bez konce. Kdokoli On byl, je stále ještě živ. Byl bez začátku, tedy to nemohl být nikdo jiný, než El, Elah, Elohim, ten sám v Sobě jsoucí, sám ze Sebe žijící, všemohoucí Bůh. Ježíš měl matku, Ježíš měl Otce, Ježíš měl začátek dnů a měl konec Svého pozemského života. Ale tento neměl ani otce, ani matku. Amen. Co On dělal, když bylo po boji, když Abraham zaujal své postavení?

Když církev zaujme svoji pozici, budeme voláni Duchem svatým k přijetí za syny a když každý jednotlivec zaujme své postavení a bude činit to, k čemu ho povolal Bůh a setrvá statečně až do konce cesty a půjde za ztracenými.

Nejprve odnímá Pavel všechnen strach, když říká: „Jestliže jste povoláni, jestliže nebudete jen rozumově zpracováni nějakou teologií, jste opravdu znovuzrozeni Duchem, pak vás Bůh před ustanovením světa předurčil, zapsal vaše jméno do Knihy života Beránka a pak se scházíme a sedíme spolu v nebesích v Kristu Ježíši. Svatý lid, svatý národ, zvláštní lid, královské kněžstvo, které Bohu přináší duchovní oběti. To je ovoce rtů, které Jeho jméno chválí. Lidé sem vejdou a říkají: „Ti lidé se zbláznili.“ Jistě, moudrost Boží se zdá lidem bláznovstvím a moudrost lidská je bláznovstvím u Boha. Jedna k druhé je v protikladu.

Ale skutečně Duchem naplněná Církev je plna moci Boží, sedí spolu na nebesích, přináší duchovní oběti, chválí Boha, Duch svatý mezi nimi působí, zjevuje hříchy a vyjmenovává věci, které mezi nimi nejsou správné, napravuje a vyrovnává všechno. Proč? Krvavá oběť je ustavičně v přítomnosti Boží.

Pamatujte na to, dnes ráno jsme o tom uvažovali, jsme nejen krví zachráněni, nýbrž ta krev nám zachovává spásu. Jsme spaseni milostí skrze víru, když jsme to vírou přijali. Bůh zaklepal na vaše srdce, protože vás předtím předurčil. Vzhledli jste, uvěřili a přijali jste to. Krev působí smíření za váš hřích. Pamatujte na to, že jsem řekl: „Bůh neztrácuje hříšníka pro jeho hřích. Je hříšníkem od počátku.“ ON odsuzuje věřícího, když hřeší a protože On ho odsoudil, vzal Kristus naše odsouzení na Sebe. „Proto není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, nýbrž podle Ducha.“

Jestliže učiníte něco nesprávného, pak to není úmyslně. Člověk, který hřeší úmyslně, který jde, aby záměrně hřešil, ještě nikdy nevesel do tohoto Těla. Ale člověk, který jednou do něho přišel, je umrtven, je mrtev, jeho život je skryt v Bohu skrze Krista, zapečetěn Duchem svatým a ďábel ho vůbec ani nemůže najít, tak hluboko je v Něm skryt. Musí dříve vyjít, nežli se ho ďábel může dotknout, neboť je mrtev.

Řekni mrtvému člověku, že je pokrytec a pozorujte, co se stane. Udeř ho do boku a řekni: „Ty starý pokrytče...“ – neřekne ani slovo. To je pravda. Prostě tam zůstane ležet. Člověk, který je mrtev v Kristu, toho můžeš nazvat jak chceš, on se proto nezvedne, jestliže něco vůbec udělá, tedy se stáhne zpět a bude se za tebe modlit. To je pravda. Ale někteří lidé jsou ještě příliš živi. Myslím, že bychom měli pohřbívat jen mrtvé lidi. Ty, kteří jsou mrtvi v Kristu, pohřbíváme ve vodě. Mnohdy pohřbíváme příliš mnoho lidí, kteří jsou ještě živi. V církvi je ještě příliš mnoho sporů a zlomyslnosti. Ale my nemůžeme provádět třídění, to musí dělat Bůh. ON zná Svůj lid. Zná Své ovce. Zná každý hlas, Své děti a ví, koho může vyvolat, ví, koho předurčil. Ví, komu dal tyto věci, jimiž se sám oznamuje. Bůh může mít důvěru ve Své děti, ví, že udělají přesně to, co učinit mají. Věříte, že Bůh to může?

Hled'te, jednoho dne řekl satan Bohu ohledně Joba: „Ó, Ty máš služebníka!“

Bůh řekl: „Není žádného na zemi, jako je on. Je dokonalý muž.“ Bůh měl k němu důvěru.

Satan řekl: „Má to tak snadné. Přenech ho na malou chvíli mně a dokáži, že Ti bude klnout do tváře.“

ON mu odpověděl: „Dávám ho do tvých rukou, ale na život mu nesahej.“

Hled'te, satan s ním činil všechno, jen život mu nevzal. Ale co udělal Job? Klnul Bohu, když mu Bůh vzal jeho děti, když se staly všechny ty zlé věci? Job o ničem nepochyboval. Padl na svou tvář a klaněl se. Haleluja! Bůh věděl, že může Jobovi důvěřovat. Bůh ví, nakolik může důvěřovat tobě. ON ví, na kolik může důvěřovat mně. Ale nyní mluvíme o přijetí za syny.

Nuže, co čteme v Bibli, co se dále stalo, když bylo po boji a byl všemu konec? Víte, co děláme, když skončí boj? Setkáme se s Melchisedechem. Podívejme se rychle k Matouši 16:16, je-li to mu tak. Myslím, že je to Matouš 16. Ne, to není, snad Matouš 26:26 neboť bych rád šel k poslední večeři. Přečteme si to: „*Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal jej lámal a dal svým učedníkům se slovy: Vezměte a jezte, toto je tělo Mé. Pak vzal kalich, poděkoval a podal se slovy: Pijte z toho všichni, neboť to je Má krev nové smlouvy, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů.*“

Slyšte nyní 29. verš: „*Ale pravím vám, že od této chvíle nebudu pít z tohoto plodu vinného kmene až do onoho dne, kdy jej pít budu s vámi nový v království Svého Otce.*“

Právě tak to učinil Melchisedech, když Abraham zaujal své postavení. Postavil své muže na správné místo, vyhrál válku a vracel se, a Melchisedech vyšel s chlebem a vínem. Až bude boj skončen, budeme slavit svatbu s Pánem Ježíšem v novém světě. Ó, chváleno buď jméno Pána.

„*Oznámil tajemství Své vůle podle Svého rozhodnutí... jehož uskutečnění si předsevzal, až uspořádá naplnění času*“ (podle něm. překladu „*až dospěje čas k plnosti Jím určeného vývoje*“) Efeským 1:10.

Nuže, poznali jsme, na co se čeká až k plnosti času? Až bude dosaženo plnosti času, nastane čas, kdy všechnen hřích přestane. Čas, kdy přestane smrt, čas, kdy bude po nemoci, čas, kdy již nebude hříchu, čas, kdy bude po všem překrucování a všech věcech, které ďábel převrátil a kdy ani více času nebude.

Pozorujte: „*Až přijde k dokonání plnosti času, rozhodl všechno na nebi i na zemi opět spojit v Kristu pod jednu hlavu. V Něm ...*“

Spojit všechny věci v Kristu. Jak jsem dnes ráno řekl: Všechny ty malé drahocennosti, které nalézáme, mocné malé věci můžete vidět probleskovat v 1. Mojžíšově, právě tak v 2. Mojžíšově a v 3. Mojžíšově a až ke Zjevení a konec všeho bude, že je to Ježíš. Vezměte Josefa, Abrahama, Izáka a Jákoba, vezměte Davida nebo některého z těch vzácných mužů Božích a hleďte, neuvidíte-li, že se v každém jedinci vyžíval Ježíš Kristus, aby On všechny věci shrnul v jednom – v Ježíši Kristu.

Verš 11: „*V Něm jsme se stali také dědici...*“ Ó, dědici! Někdo vám musí něco odkázat, abyste se mohli stát vlastníkem toho. Je to tak? Dědictví. Jaké dědictví jsme měli? Jaké dědictví jsem měl já? Neměl jsem žádné. Ale On mně zanechal dědictví, když zapsal moje jméno před ustanovením světa do Knihy života Beránka. Ó, řeknete: „Počkej okamžik, bratře, Ježíš to učinil, když za tebe zemřel.“ Ne, nikdy. Ježíš přišel, aby toto dědictví pro mne vykoupil.

Čteme další řádku: „*V Něm jsme se stali také dědici, byvše k tomu předurčení podle ustanovení Toho, jenž všechno působí podle úradku Své vůle.*“

Jak jsme to probírali v naší lekci, Bůh to učinil před ustanovením světa. Viděli jsme Boha jako toho, jenž existuje sám v Sobě a viděli jsme, že v Něm byla láska. V Něm již byly vlastnosti, aby byl Bohem ještě dříve, než zde bylo něco, co by Ho mohlo uctívat. V Něm bylo otcovství, když byl ještě sám. V Něm již bylo, aby byl Vykupitelem, když ještě nebylo nic ztraceno, v Něm bylo, aby byl Uzdravovatelem. To jsou Jeho vlastnosti. Ještě nic tu nebylo. ON sám vytvořil všechny tyto věci podle Svého vlastního dobrého rozhodnutí, aby skrze

jednoho muže, Ježíše Krista, všechny věci shrnul. Když tyto věci pozoruji, pak mě neudivuje, že je to dle práva řádné dědictví, neboť Bůh zaklepal na mé srdce a řekl: „Williame Branham, povolal jsem tě před ustanovením světa, abys kázal Mé evangelium.“

Mám dědictví věčného života. Bůh poslal Ježíše, aby toto dědictví pro mne vykoupil, aby je získal pro mne, neboť jsem nemohl udělat nic, abych je měl. Bylo to právoplatné, já jsem k tomu nemohl nic přičinit.

Když se naplnil čas, poslal Bůh svého času Ježíše, Beránka zabitého od ustanovení světa. Jeho krev byla prolita, abych mohl převzít své dědictví. Jaké to vlastnictví: synovství, být synem Božím. Nuže, toto vás možná vystraší k smrti. Víte, že lidé, kteří jsou Božími syny, jsou vlastně bohové? Kolik vás to vědělo? Kolik vás to vědělo, že to řekl Ježíš! V Bibli čteme, že Ježíš řekl: „*Nevíte, že v zákoně stojí psáno: bohové jste? Poněvadž ty nazýváte bohy...*“ (Jan 10:34-35).

V 1. Mojžíšově řekl Bůh, že jsme bohové, neboť měli plnou moc nad zemí. ON mu dal moc nade všemi věcmi, ale on ztratil své božství, ztratil své synovství, ztratil svoji vládu a převzal to satan. Ale chvála buď Bohu, čekáme na zjevení synů Božích, kteří se vrátí a převzmou všechno. Čekáme na plnost času, až pyramida dosáhne vrcholu a až se praví synové Boží zjeví v plném mužném věku, až se zjeví moc Boží, haleluja, a satanovi bude odňata všechna moc. Ano, patří to Jemu.

ON je Logos, který vyšel z Boha. To je pravda. To byl Syn Boží. ON učinil lidi malými bohy. Řekl: „*Když ti, k nimž se stalo Slovo Boží, proroci, když tito jsou nazýváni bohy...*“ Bůh sám řekl, že jsou bohové. Řekl Mojžíšovi: „*Ty budeš bohem a Áron tvým prorokem.*“ Amen.

Jak mohutné! Víím, že se chovám jako náboženský přadláč, ale nejsem jím. Vaše oči se mohou otevřít, takže můžeme vidět tyto věci. ON učinil člověka bohem, bohem v oblasti jeho vlády. Vaše oblast vlády sahá od moře k moři, od jednoho břehu ke druhému, on má nad tím kontrolu.

Když přišel Ježíš, byl Bohem bez hříchu a On to dokázal. Když vály větry, řekl: „Umlkňte, buďte zticha!“ Amen. K fikovníku řekl: „Nikdo z tebe již nejz! Vpravdě pravím vám, vy kteří jste bohové, řekněte této hoře: Přesad' se!, a nepochybuje v srdci mém, ale věřte tomu, co vyslovíte a stane se. Můžete obdržet to, co vyslovíte.“

Jděte rovnou zpět k 1. Mojžíšově, k originálu. Co je to? Země a příroda sténá a pláče, všechno je v pohybu. Proč? Očekávají na zjevení synů Božích, na to, aby praví, znovuzrození, Duchem naplnění synové něco vyslovili a jejich slovo

bylo potvrzeno. Myslím, že se nacházíme právě na hranici toho. Ano. Řekni této hoře a stane se.

„Bratře, toužím po tom, aby se něco určitého stalo. Věřím v Ježíše Krista.“

„Dávám ti to ve jménu Ježíše Krista.“ Amen. Tu je potvrzení.

„Bratře, mé obilí uschne na poli. Tak dlouho nepršelo.“

„Pošlu ti déšť ve jménu Pána. Požehnaná buď tvá úroda.“

Vzdychajíc očekává celé stvoření na zjevení synů Božích. Bůh to tak určil na počátku. ON dal člověku tuto oblast k vládnutí. ON nám dal Ježíše Krista. A Kristus nám dal všechno ve Svém jménu s ujištěním: „*Proste Otce o co chcete v Mém jménu a On to učiní.*“ Ó, bratře Palmere! Očekávání na zjevení synů Božích, postavení Církve.

Jak jsem již řekl, odpovídá epistola k Efeským knize Jozue. Jozue postavil lid na místo, kam patří.

Nuže, kdyby byl nezůstal každý ve své zemi, nýbrž kdyby byl Efraim přišel do země Manassesovy, byli by se proto dostali do hádky a nebyli by se snášeli. Pak by byli říkali: „Jsem baptista, já metodista, já letniční, náležím k jednotě, patřím k dvojícním, náležím tam a tam.“

Jak byste se mohli shodnout? Přestaňte s tím! Bůh je ten, jenž Svě Církvi přidělil místo, Svým synům a dcerám. Ó Bože, dej mi toho ještě dožít. To je má modlitba. Je to již blízko, že to mohu svými rukama hmatat, bratře, je to již zde. Toužil jsem po tom, abych to uviděl a čekám na ten čas, až půjdeme po ulici a tam bude ležet mrzák od narození, budeme moci říci: „*Stříbra a zlata nemám...*“ My čekáme na zjevení synů Božích, haleluja, že Bůh se dá poznat tím, že bude učiněna přítrž nemocem, rakovině a utrpení.

Myslíte, že rakovina je něco těžkého? Bible říká, že přijde čas, kdy lidé budou hnit za živa a krkavci jejich těla sežerou dřívě, než budou mrtvi. Ve srovnání s tím co ještě přijde, není rakovina víc, než bolest zubu. A pomyslete na to, té strašné věci nebude dovoleno dotknout se těch, kteří mají pečeť Boží. O to nyní bojujeme: dostat se dovnitř a být zařazení podle polohy do království Božího dřívě, nežli půjdou tyto rány. Ó, jak dobré! Rozdělení a plnost času, dědictví.

„*V Němž jsme také dědictví obdrželi, když jsme předurčeni...*“

Jak nám byl předán náš dědictví podíl? Čím? Předurčením! Předurčením, skrze předvídání. Jak mohl Bůh vědět, že vám může jako kazateli důvěřovat? Předvídáním. Nezáleží na vašem chtění nebo běžení, je to Boží smilování. Tak je to. Předurčení! ON věděl, co je ve vás ještě dřívě, nežli existoval svět. Takový je On: To je nekonečný Bůh – nekonečný. My jsme koneční, můžeme jen časově myslet.

Znamená to pro mne tolik od té doby, co jsem měl ten prožitek. Nedovedu to vyjádřit. Když na to vzpomenu, jak jsem stál během těch radostných okamžiků a myslel, že nebude žádného zítřka. Tam neexistoval včerejšek, nemoc, starost. Tam není ani málo ani mnoho radosti, tam je všechno radost. Když jsem tam stál, řekl jsem: „Co je tohle?“

A hlas řekl: „Tohle je dokonalá láska a všechno, co jsi kdy miloval a co tebe kdy milovalo, je nyní zde s tebou. Ty nás povedeš vstříc Pánu Ježíši až přijde, to bude odměna vítězství za tvou službu.“

Viděl jsem krásné ženy, které tam stály, objímaly mne a říkaly: „Můj bratře, milovaný bratře!“ Viděl jsem tam muže s vlasy do týlu. Běželi mi vstříc, objímali mne a říkali: „Náš milovaný bratře!“

Pomyslel jsem si: „Co to znamená?“

Řekl: „To jsou tvoji lidé.“

Řekl jsem: „Moji lidé? Tolik Branhamových přece nemůže být, vždyť jich jsou miliony.“

Řekl: „Obrátili se skrze tebe.“ Haleluja! „Vidíš stát tamhleto ženu tam?“ Byla to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.

Řekl: „Bylo jí přes 90 let, když jsi ji vedl k Bohu. Není divu, že volá: „Můj milovaný bratře! Ona již nestárne. Z toho je venku. Nepotřebuje si již lehat a vstávat, neboť ji nic neunaví. Není již zítřek ani včerejšek, nic takového. Zde jsme teď ve věčnosti. Ale jednou přijde Syn Boží a ty budeš souzen podle Slova, které jsi kázal.“

Ó, bratře! Řekl jsem: „Bude muset Pavel se svou skupinou vystoupit?“

„Ano!“

Řekl jsem: „Kázal jsem právě tak jako Pavel. Nikdy jsem se od toho neodchýlil, nepřijal jsem žádná církevní ustanovení nebo něco podobného. Zůstal jsem přísně se Slovem.“

Všichni volali: „To víme, máme plnou jistotu. Povedeš nás Jemu vstříc a pak půjdeme všichni zpět na zem, budeme žít věčně.“

Tu jsem právě přicházel k sobě. Ohlédl jsem se, zatímco jsem ležel na posteli a viděl své staré tělo, staré a vráscité, skleslé, plné nemoci a přepadlé, viděl jsem svoje ruce za hlavou a pomyslel jsem si: „Což musím zase zpět, do toho těla?“

A uslyšel jsem hlas: „Jdi kupředu, jdi kupředu!“

Řekl jsem: „Pane, vždycky jsem věřil v Boží uzdravování, budu v ně věřit dále. Budu se snažit o tyto duše, pomoz mi tedy. Mám jich tam již tolik, ale nech mne

dost dlouho na živu, abych jich mohl ještě jeden milion přivést do nebe. Ponech mě tak dlouho, až budu mít tuto jistotu.“

Nedbám na to, jakou barvu pleti, k jakému ustanovení víry nebo k jaké národnosti náležejí, cokoli jsou, budou všichni jedno, až tam přijdou. To staré ohrazení zmizelo. Mohu vidět ty ženy, tak hezké, každá v dlouhých šatech, s vlasy splývajícími po zádech. Byly bosý. Viděl jsem tam muže s plnými vlasy do týlu, ryšavé, černovlasé, všechny barvy byly zastoupeny. Kladli své paže kolem mne, pocíťoval jsem je. Cítil jsem jejich ruce. Bůh je mým svědkem, s touto svatou knihou otevřenou před sebou. Cítil jsem je právě tak, jako cítím své ruce na obličejích.

Objímaly mne, ale ženy nevzbuzovaly hnutí citů, jako je tomu zde. Nedbám na to, jak jste svatí, kdo jste, jakým kazatelem nebo kýmkoli, není muže, který by se mohl nechat obejmout ženou, aniž by při tom neměl hnutí citu. To je čirá pravda. Ale bratře, když přijdete tam, již tomu tak nebude. Ó, tam je to nemožné. Všechno je láska. Každý je pravým bratrem a pravou sestrou. Tam není smrt, zármutek a ani žárlivost, nic, nic tam vejít nemůže. Je to prostě dokonalost. Po tom rozvírám svou náruč. Proto mluvím o přijetí za syny.

Řekl jsem: „Ó, Pane, proto jsem zde v církvi, abych ji uvedl do správného stavu.“

Říkám ti bratře a sestro, je jen jedno, co tam může vejít a to je dokonalá láska. Ne proto, že jste věrní Branhamově kapli, nebo metodistické či baptistické církvi. Jsou v pořádku. Ale příteli, potřebuješ více. Ne proto, že jsi mluvil v jazycích, tančil v Duchu, vymítal ďábly, že jsi pohnul horami skrze víru. To vše je správné, to je v pořádku. Ale ty musíš obdržet pravou dokonalou lásku. Tam byla dokonalost.

„Dostalo se nám spásy, když jsme byli pro ni předurčení...“ Co máme? Věčný život. Jak se to stalo? Rozumí tomu někdo? Volali jste Boha? Ne! Bůh zavolal nás. Žádný člověk Boha nehledal. Je to Bůh, jenž hledá lidi. Ježíš řekl: „*Nikdo ke Mně nemůže přijít, ledaže by ho nejdříve táhl Otec.*“

Hled'te, je to v lidské přirozenosti utíkat od Boha. Dnes byste mohli říci

Leží nám na srdci, abyste, když vám kážeme, nezůstali v tom stavu, v jakém jste chodili. Změňte se teď! Slyšte mne, když říkám: **TAK PRAVÍ PÁN!**

Ne já jsem se nazval, ale vy mne jste nazvali svým prorokem nebo prorokem. Kolem světa tomu věří miliony a miliony lidí. Viděl jsem desetitisíce vidění a znamení a divy a ani jedno z nich nikdy neselhalo. To je pravda. ON mi předpověděl věci, které se tak vždycky staly. Před každým se z toho mohu zodpovídat. To je pravda.

Netvrdím, že jsem prorok, ale slyšte mne: TAK PRAVI PÁN! Je zapotřebí dokonalé lásky, aby vás přivedla na toto místo, něco jiného tam neexistuje.

Docela jedno, kolik náboženských skutků, kolik dobrých skutků nebo cokoli jste činili, to nebude onoho dne platit. Bude zapotřebí dokonalé lásky. Cokoli bys činil, odlož všechno stranou, dokud nebudeš naplněn láskou Boží, dokud nebudeš moci milovat všechny, kteří tě nenávidí. Jak jsem již dnes ráno řekl, celé moje bytí trvá jen z milosti.

Mnozí lidé říkají: „Udělej něco pro mne a já zas udělám něco pro tebe.“ To není milost. Milost je, když něco potřebuješ, že já to pro tebe udělám. Ty mě můžeš uhodit do tváře a potom mě o něco prosit a já to pro tebe učiním.

Hleďte, to je ono. Dělejte něco. Nevěřím jen ve skutky, věřím, že skutky jsou láska. Skutky dokazují, že jsme obdrželi milost. Nejsem své ženě věrný jen proto, že myslím, že by se se mnou dala rozvést, jsem jí věrný proto, že ji miluji.

Nekáží evangelium proto, že si myslím, že bych přišel do pekla, kdybych to nečinil. Káží evangelium, protože Ho miluji. Jistě. Myslíte, že bych jinak přetínal bouřlivá moře, nechal se házet v letadlech sem a tam, zatímco se kolem blýská a každým okamžikem by se mohlo něco přihodit, takže všechno křičí a po celém letadle slyšíme „Ave Maria“? Lidé jsou v bezpečnostních pásích sem a tam vrhání a pilot říká, že pohonné látky máme jen na 15 minut a neví, kde se nacházíme.

Myslíte, že to dělám pro legraci? Myslíte, že jdu do Německa jen tak, kde mě doprovázeli do shromáždění a ze shromáždění každý večer vojáci, dokud Duch svatý nezačal činit divy. Komunisté seděli na hranici s ostřelovacími puškami s dalekohledy, takže by mě mohli ze vzdálenosti jedné míle zastřelit. Myslíte, že to všechno dělám pro legraci? Činím to, protože ve mně něco je. Láska. Jsou to lidé, za které Kristus zemřel.

Pavel řekl: „Jsem nejen ochoten jít do Jeruzaléma, ale i zemřít tam. Jdu, abych obětoval svůj život. Jdu tam, abych zemřel kvůli Pánovi.“ Je to něco, láska, která tě pudí, abys to činil. To je čirá pravda.

Kdybych kázal kvůli penězům, tak bych dnes večer neměl 20 000 dolarů dluhu. Nebyl bych zadlužen. Ó, ne! Pak bych přijal několik milionů dolarů, které mi byly dávány. Poslali mi agenta kriminální policie s šekem přes 1 500 000 dolarů. Řekl jsem: „Vezmi si to zpět. Ne za peníze, ne kvůli penězům káží evangelium. Ne proto. Dělán to z lásky. Chci tak zůstat až do posledního dechu. To může být možná za 5 minut od tohoto okamžiku, nebo za 2 hodiny, nebo za 15 let. Nevím, kdy to bude. Ale až se to stane, chtěl bych tam dospět. Chtěl bych vidět květ mládí a uslyšet: „Můj milovaný bratře, dokázal jsem to.“ To je v mém srdci. Proto dělám toto všechno. Nehádám se s vámi, když jsme jiní, ale snažím se vás

dostat na pravou cestu. ON je ta cesta. Nejde jen o tvůj sbor, nejde o tvou denominaci, nýbrž o tvé zrození v Kristu.

„V Něk jsme se stali také dědici, byvše k tomu předurčení podle ustanovení Toho, jenž všechno působí podle rozhodnutí své vůle, abychom byli k chvále velebnosti Jeho my, kdož jsme dříve měli naději v Kristu. V Něk jste byli i vy, když jste uslyšeli Slovo pravdy – evangelium o své spáse...“

Víra přichází skrze slyšení Slova Božího. Slyšte pozorně, nežli za několik minut ukončíme. Dbejte toho pečlivě. Oblečte se v odění víry, mějte otevřená uši, slyšte pozorně. Byli jsme u 13. verše. Co je pravda? Slovo Boží je pravda. Je to tak? V Janu 17:17 řekl Ježíš: *„Posvět' je v pravdě, Otče. Tvé Slovo je Pravda.“*

„... když jste uslyšeli Slovo pravdy – evangelium o své spáse ...“

O jaké spáse se On jim pokoušel mluvit? O předurčení před ustanovením světa k přijetí za syny. Předurčení k věčnému životu. Nuže, když přijdete k věčnému životu, potom, když jste byli spaseni, posvěceni a Duchem svatým naplněni, pak jste syny. Nyní vás chce Bůh podle postavení přivést tam, abyste v Jeho království mohli pracovat k Jeho cti.

To je evangelium. Nejdříve slyšíte Slovo: *„Pokání čiňte a dejte se pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů.“* Všechny vaše hříchy budou odňaty, když budete vzývat jméno Pána Ježíše Krista a přijdete do zaslíbené země. Zaslíbení platí každému poutníku, který je na cestě. Jestliže jste dnes večer opustili svůj dům jako hříšníci a řekli jste: *„Jdu do Bramhamovy kaple,“* tak vám Bůh dnes večer dává příležitost. Mezi vámi a zaslíbenou zemí leží jen jedna věc. Co je zaslíbená země? Duch svatý. Co leželo mezi Jozuem a zaslíbenou zemí? Jordán. To je přesně pravda.

Mojžíš, typ na Krista, dovedl děti izraelské až k zaslíbené zemi, ale Mojžíš děti izraelské nedovedl do zaslíbené země. Jozue lid do ní uvedl a přidělil jim ji.

Ježíš zaplatil cenu a vedl je k Duchu svatému. Bůh poslal Ducha svatého dolů a On je to, který Církev podle postavení uvádí do správného stavu, který naplňuje jednoho každého přítomností Své bytosti. Vidíte co míním? Bůh to vše předurčil v Kristu Ježíši zvěstováním evangelia.

Pavel říká v Galatským 1:8: *„Kdyby anděl z nebe kázal něco jiného, prokletý buď.“* Pravda evangelia! Slyšte pozorně, zatímco budeme číst zbytek toho verše: *„...když jste slyšeli Slovo pravdy – evangelium o své spáse a v ně uvěřili, znamenání zaaslibeným Duchem svatým...“*

Bible mluví o tom, že v posledních dnech budou dvě skupiny lidí. Jedna bude mít pečeť Boží, druhá znamení šelmy. Kolik vás to ví? Nuže, když pečeť Boží je Duch svatý a jestliže nebudete mít pečeť Boží, pak přijmete znamení šelmy.

Bible říká, že oba duchové budou tak blízko vedle sebe, že by i vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Ale to se nikdy nestane, neboť oni jsou předurčení k věčnému životu.

Víme, že Pánu vyšlo vstříc deset panen. Všechny byly posvěcené, svaté. Každá jednotlivá byla posvěcená. Pět jich bylo nedbalých a nechaly vylít své lampy. Pět mělo olej v lampách a bylo slyšet volání: „*Hle, ženich přichází!*“ Těch pět, které měly olej ve svých lampách vešlo na svatbu. Ostatní zůstaly venku, kde bude pláč a skřípění zubů.

Buďte připraveni, neboť nevíte, v kterou minutu Pán přijde. Co znamená olej v Bibli? Ducha svatého. Nuže, bratři od adventistů sedmého dne, kteří říkáte, že sedmý den je pečeť Boží, udejte místo Písma, které to dokazuje. Bible říká, že pečeť Boží je Duch svatý.

Všimněte si 13. verše: „...*když jste uvěřili, zapečetění zaslíbeným Duchem svatým...*“ Jděte k Efeským 4:30: „*A nezarmucujte Duch svatého Božího, jímž jste zapečetění ke dni vašeho vykoupení.*“ Na jak dlouho? Jestliže jste opravdu, skutečně Ducha svatého obdrželi, jak dlouho potom s vámi zůstane? Až k příštím probuzení? Až ti přijde do cesty babička? Až vám vynadá šéf? – Až ke dni vašeho vykoupení! Haleluja! Potom, když zemřete, a když již vejdete do země, kde stanete pospolu se svými milými, budete stále ještě naplněni Duchem svatým. Písmo!

Jste takovými, jakými jste nyní. Jediný rozdíl je v tom, že jste vešli do jiného těla. Změnili jste jen své bydliště. Toto zde zestárlo. Nemohli jste již položit nové tašky na střechu, trámy ztrouchnivěly. Tak je to: Odložili jste tedy to staré a do nového jste se přestěhovali. Je to pravda? „*Potom když tento pozemský stánek odložíme, máme tam jiný, který nás čeká.*“

Vzpomínáte si, že jsme to již před několika dny probírali? Když to malé děťátko je v klínu matky formováno, pohybují se malé svaly sem a tam. Ale když děťátko opustí matku a přijde na tento svět, čeká již duchovní tělo na toto přirozené tělo. Lékař ho plácne a ono začne křičet a hned po té se začne shánět na matčiných prsou po mléku.

Malé tele, jakmile ho kráva porodí, se dostane v několika málo minutách ze svých kolen vzhůru na nohy. A co dělá? Jde zpět k matce, hlavou hází sem a tam, až najde mléko. Haleluja! Jistě. Když toto přirozené tělo přijde na svět, tak je očekává duchovní tělo. A když se toto přirozené tělo zde položí k odpočinku, haleluja, pak čeká tam na druhé straně jiné. Jen přecházíme z jednoho do druhého. Měníme jen své bydliště. Pomíjitelné musí obléci nepomíjitelnost, smrtelné nesmrtelnost. Toto vrásčité, ztrápené, sehnuté tělo až

přijde tam, na druhou stranu, svoji podobu nezmění, míním tím, že budete mít stále ještě stejného ducha.

Dovolte, abych vám něco přinesl, co se bude možná poslouchat jako převrácené, ale je to Bible a pak vám dám něco, co vám to objasní.

Všimněte si Saula, toho starého krále. Byl denominačním kazatelem v tom čase. Víte, byl o hlavu větší, než ti ostatní. Ale bál se. Nic nevěděl o nadpřirozeném. Musel přijít David a vysvobodit zemi z tlamy lva a zabít Goliáše. Všimněte si Saula! Tak daleko se vzdálil od Boha, že začal toho kazatele „svatou koloběžku“ nenávidět. A místo aby byl pro něho, aby se pokoušel mu pomáhat, obrátil se proti němu. Jestliže to není přesný obraz, docela přesný obraz; odvrátil se od něho!

Kolik vás zde bylo, když jsem dříve, nežli jsem šel na svoji první cestu, kázal o Davidovi, jak zabil Goliáše? Někteří z vás ještě za starého času. Opět se chystám na cestu. Pamatujete se na minulou neděli, co se konalo? Přejíždí to na jinou fázi. Davidovo druhé polní tažení, druhá fáze jeho služby. Tak je to přesně. Potom se stal králem nad Izraelem. Poznejte, že služba přechází nyní do větší fáze, že vychází větší. Tak tomu bylo u Davida. Všimněte si Davidova vývoje. Jak ho Bůh vedl, aby nejprve zabil lva, pak medvěda a pak Goliáše. Potom nadešel čas, kdy Bůh dal přijít zlému duchu na Saule. A co způsobil? Nenávist k Davidovi. A já myslím...

Nuže, toto je na pásku. Slyšte, bratři, kteří posloucháte pásky. Jestliže se mnou nebudete souhlasit, tak mi odpusťte. Hled'te, já vás miluji. Přesto vás potkám na druhém břehu, neboť hled'te, jste-li opravdu muži Boží, potkám vás tam. Ale rád bych řekl toto: Důvod k nenávisti byl ten, že Saul viděl, že David měl něco, co on neměl. Co se stalo potom? Objevil se někdo se svěžím vzhledem. Bible říká: „David ale byl snědý, měl krásné oči a statnou postavu.“ To neznamená, že byl vznešeného, ušlechtilého původu, nýbrž prostý, svěží mladík. Dal se na cestu a když přišel k Saulovi a ten ho oblékl do své výstroje. Dovedu si představit, že mu šla až k nohám.

David řekl: „Sundejte to ze mne.“ Možná, že mu dal doktorské vyznamenání nebo něco podobného, víte? Ale on řekl: „Nevyznám se v tomto krámu, nezkoušel jsem to. Vezmu jen to, s čím dovedu zacházet.“ Ano, jistě! Vzal prak. Saul se rozzlobil, neboť dcery církve řekly. „*Saul zabil tisíc, David ale deset tisíc.*“ A Saul začal žárlit. „Všechny ty staré věci ve jménu Ježíše, na tom nic není!“ Tak je to. A co učinil Bůh s ním? Bůh na něho poslal zlého ducha. Právě to se stalo, aby Davida nenáviděl. Nenáviděl Davida bez příčiny. David by mu byl mohl několikrát zakroutit krkem. Byl by to mohl udělat, ale nechal toho. Prostě nic neřekl. Byl by to určitě mohl udělat, ale šel jen a jednou večer uřezal

kus Saulova pláště, vrátil se a volal na něho: „Pohleď sem! Hleď, co mám!“ Hleďte, byl by mohl udělat, ale nechal ho na pokoji. Byl by mohl jeho shromáždění zničit, rozptýlit a začít vlastní organizaci, kdyby byl chtěl. Ale neudělal to. Nechal Saula prostě běžet. Přenechte Bohu boj. Když to pokračovalo a polní tažení se zdálo být ztraceno, přišel zlý duch na Saula tak, že od Boha neobdržel odpověď. Po nějakém čase ho Duch Pána opustil. Samuel, kterého odmítli, který byl vpravdě hlasem Božím pro ně, je varoval již předtím, než chtěli jednat jako svět.

Církev chce velmi jednat jako svět. Proč chtějí letniční, metodisté, baptisté a presbyteriáni, kteří jsou pokřtěni a prožili Ducha svatého, jednat jako svět? Proč to dělají? Nevím to, nedovedu to pochopit.

Nuže, vy říkáte: „Vždyť je to jen pro povyražení, zahrát si karty, chceme mít trochu zábavy, vyhrát trochu peněz.“ Jakkoli to i nazvete, je to hřích. Tyto věci byste neměli mít ve svém domě. Řeknete: „To přece neškodí, napít se skleničky piva. S manželkou vypijeme jen několik sklenic během odpoledne.“ Jaký okamžitý následek toho je? Vaše děti pijí také několik sklenic. Jistě to tak je.

Vy ženy, ďábel si z vás udělal terč od počátku. Dělá to, protože ví, že to může s vámi udělat. On může ženu tisíckrát rychleji svést než muže. Ví, že to zraňuje vaše city, ale je to pravda. Je to přesně tak. To učinil v zahradě Eden. Ona byla poctivá, upřímná, ale byla svedena. Adam nebyl sveden, říká Bible. On nebyl sveden, ale ona. On ji může svést. Přesto posvěcují ženy za kazatelky, staví je nad shromáždění, ačkoli to Bible od Mojžíše až ke Zjevení odsuzuje. Říkáte, že je to v pořádku, že je to správné, že jsou mezi nimi velké kazatelky. Ví, že je to tak.

Někdo kdysi začal mluvit v jazycích, ale já jsem prostě pokračoval v kázání. Při vycházení řekla jedna žena mému synovi: „Na zítřejší večer mám odevzdat poselství, až tvůj otec přijde na pódium.“

Zeptal se: „Poselství? Co tím míníš?“

Příštího večera, když jsem chtěl dát oltářní výzvu, upravila si vlasy, narovnala švy na punčochách a připravila se, skočila doprostřed uličky, začala skákat sem a tam, mluvila v jazycích a prorokovala. Kázal jsem jednoduše dále a dal oltářní výzvu. Nikterak jsem to nerespektoval. Nebylo to správné. Bible říká, že Duch je poddán prorokům. Když Bůh mluví na pódiu, nechť Ho mluvit. Pavel říká: „*Dostane-li se komu zjevení, první ať mlčí, dokud onen není hotov.*“ (1. Korintským 14:30)

Když jsem opouštěl shromáždění, řekla celá skupina lidí: „Dnes večer jsi zarmoutil Ducha svatého.“

Zeptal jsem se: „Co jsem učinil? Čím?“

Řekli: „Když ta sestra dávala poselství, haleluja a tamto řekla.“

Odpověděl jsem: „Kázal jsem. Co ona učinila, to nebylo na místě.“

„Ó,“ řekli: „To přišlo právě čerstvé od trůnu. To bylo čerstvější než to, co jsi kázal.“ Ó! Nuže, to ukazuje jedno nebo druhé. Říkám vám to s respektem: buď jsou jejich smysly otupělé nebo jim schází poučení, neboť takové chování je nešetné. Nevědí o Bohu více, než zajíc o sněžnicích. Neříkám to jako hloupou poznámku, neboť toto není místo pro vtipy. Ale je to pravda. Každá osoba by měla vědět, že Bůh není původce zmatku. ON je pokoj. Neznají Bibli. Všechno, co znají je, že vyskakují, mluví v jazycích a říkají: „Mám Ducha svatého, haleluja!“

V Africe jsem viděl na tisíce kouzelníků a jiné, kteří skákali sem a tam, s krví na obličejích mluvili v jiných jazycích a pili krev z lidské lebky, vzývali d'ábla a mluvili v jiných řečech. Mluvení v jazycích je sice dar Boží, není to ale neklamný důkaz Ducha svatého. Říkám vám teď, že věřím, že všichni inspirovaní svatí mluví v jazycích. Věřím, že člověk přijde pod inspiraci Boží tak, že mluví v jazycích. Tomu věřím. Ale nevěřím, že je to znamení, že jste obdrželi Ducha svatého. Ano. Věřím, že v jistém čase můžete mít takovou víru, že vstanete, abyste položili ruce na malé dítě, které má rakovinu, ačkoli 50 kazatelů se již za ně modlilo a to dítě bude uzdraveno, neboť matka má víru pro to dítě. Bůh jí to daroval, neboť ona je údem Těla Kristova. Ano, tomu věřím. Viděl jsem to, stalo se to. Víím, že je to pravda. Ale na čem záleží je, aby Církev přišla do správného stavu, aby všechno bylo na pravém místě, tak abychom mohli pracovat.

Dokončíme ještě zbytek toho verše nežli skončíme: „...*zaslíbeným Duchem svatým zapečetění*...“ Pečeť. Co je pečeť? Co znamená zapečetění? Jako první ukazuje pečeť, že práce je u konce. Dokončené dílo. Jako další ukazuje právo vlastnictví. Dále ukazuje bezpečí a že je něco uschováno.

Pracoval jsem např. na železniční trati v Pensylvánii. Pracoval jsem se svým otcem. Nakládali jsme auta a právě tak i bedny. Ale nežli to bylo zapečetěno procházel inspektor a zatřásl a cloumal tu i tam. Ó, a potom káral to a ono: „Dej to pryč. Udělej to ještě jednou, nebo se to rozbije na kusy, než to dojde na místo určení.“ Inspektor vagón nepropustil.

Duch svatý je inspektor. ON tebou zatřese a ty se začneš klepat: „Věříš celému Božímu Slovu?“

„Nevěřím v ty hlouposti ve jménu Ježíše.“ Pak jsi odsouzen, protože se klepeš.

„Nevěřím v něco takového, jako je Boží uzdravování.“ Ještě pořád se klepeš. Vyndej to! Věříš, že Ježíš Kristus je tentýž, včera ...“

„Nu v leckterém ohledu“ Klepeš se ještě. Vyhod' to, nejsi ještě připraven. Jistě.

Bratře, jestliže jsi hotov říci amen! Přijal jsi Ducha svatého? „Amen!“

Je všechno dokonáno? „Amen!“

Co potom učinil inspektor? Všechno je pevné, dobře zabalené, plné evangelia. Ó, každé Slovo Boží je dobré, vše je dokonalé. „Věřím každému Slovu: Amen! Amen! Amen!“

Věříš, že Bůh stále ještě uzdravuje? „Amen!“

Věříš, že Ježíš Kristus je stále ještě tentýž a až na věky? „Amen!“

Věříš, že Duch svatý je realita, jako byl vždycky? „Amen!“

Věříš, že tentýž Duch, který padl na Pavla padne i na nás? „Amen!“

Věříš, že vykoná tytéž věci, jako vykonal na nich? „Amen!“

Ó, teď se vše upevňuje. Vše je pevné a my jsme připraveni zavřít dveře. Ano!

Potom inspektor dveře zavře. Co udělá potom? Dá pečeť. Vezme kleště a připevní plombu. Je to zapečetěno. Když je místem určení Boston, nesmíš zlomit pečeť, dokud nedorazí na místo určení. Na to je trest vězení zlomit pečeť dřívě, než je dosaženo Bostonu. Jen někdo, kdo má pověření, smí otevřít. Jen on sám. Tak je to. Patří to jistě železniční společnosti. Stojí na tom: Zapečetěno! A dávají na to záruku, že vagóny jsou naloženy a všechno připraveno. Patří jim to. Žádná jiná společnost by nemohla dát svoji pečeť.

I vy musíte být zapečetěni. Když křesťan je naplněn evangeliem dobrotou Boží, nacházejí-li se v něm všechny věci Boží, je-li s otevřeným srdcem ochoten pracovat a chce zaujmout své místo a učinit všechno, co mu Duch svatý řekne, přešel-li ze smrti do života, posvěcen ode všech věcí světa, chodí ve světle, světlo přijímá a hýbe se vpřed, pak je hotov. Pak Bůh zavře dveře světa za ním a zakotví a zapečetí ho zaslíbeným Duchem svatým. Haleluja! Na jak dlouho? Až na místo určení. Nezdržuj ho na cestě po železnici a nerozpečeťuj, jestli je všechno ještě v pořádku. Je to v pořádku. Jen to nech na pokoji. Inspektor to zkoušel. Jak dlouho jste zapečetěni? Až ke dni vašeho vykoupení. Tak dlouho jste zapečetěni.

„Nuže, bratře Branhame, když potom umřeš, co se stane? Máš to ještě stále?“

Máš to navždy. Kde začíná život? Na oltáři. Tam vidíš něco jako stín. To je stín pečeti Ducha svatého. Je to jako zrcadlení stínu, jak jsem to řekl před několika dny. Když umřeš, procházíš dále těmito stíny až k vlhkosti. Z této vlhkosti se stává malý pramínek, z pramínku potok, z potoku řeka, z řeky oceán lásky Boží. Zůstáváš tou stejnou osobou.

Hleďte, starý, odpadlý Saul, nemohl se dostat k Bohu, ale nebyl ztracen. Jistěže ne. Byl prorok, ale nacházel se mimo oblast Boží. To je důvod, proč říkám, že nejste ztraceni. Pamatujte na to! Jen už nejste ve vůli Boží. Víte, za prvé on již nesouhlasil. Snad jsem to neměl říkat. Přeji si radostné shromáždění. Víte, pak šel k urim a thumim (světlo a právo) 2. Mojžíšova 28:15–30 a 3. Mojžíšova 8:8.

Víte, co bylo urim a thumim. Byl to náprsník pro losování, který nosil Aron. Bůh byl vždycky nadpřirozeným Bohem, který odpovídal nadpřirozeným způsobem. Když nějaký prorok prorokoval a tajemné světlo v urim a thumim nezasvítlo, tak to bylo falešné. To je pravda. Nedbám toho, kolik máš doktorských titulů s vyznamenáním, nebo jak velká je tvá organizace, jestliže prorokuješ nebo kážeš a není to podle tohoto Slova, pak jsi převrácený bratře. Bible je Boží urim a thumim. Jestliže říkáš, že nejsi předurčen před ustanovením světa, ona to neosvětlí, neboť Bible říká, že to tak je. Jestliže říkáš, že se musíš dát pokřtít na jméno Otce, Syna a Ducha svatého, tak se to nerozsvítí, neboť nikdo v Bibli tak nebyl nikdy pokřtěn, nýbrž jediné na jméno Pána Ježíše Krista. Nerozsvítí se to, když je někde něco nesprávného.

Urim a thumim neodpovědělo Saulovi a nedostal ani sen. Tak se vzdálil, že nemohl mít ani sen. Víte, co potom učinil? Šel k čarodějnici. A té staré čarodějnice, d'ábelského, starého doktora, čarodějského doktora se zeptal:

„Umíš věštít?“

Odpověděla: „Ano, ale Saul dal zabít všechny věštce.“

Řekl: „Beru to na sebe.“ Měl prostý oblek. Řekl: „Předpovídej mi a vyvolej mi z říše mrtvých toho, který tam již přešel.“

Nyní slyšte toto: „Vyvolej mi ducha Samuelova, proroka.“

Pohroužila se do ducha věšteství a když to učinila, padla na svou tvář a řekla: „Vidím, jak vycházejí bohové.“ Hleďte, byla pohanka. Pro ni existovali bohové, dva, tři, podobně, jako Otec, Syn a Duch svatý nebo něco podobného, víte? Řekla: „Vidím přicházet bohy.“

On ji vybědl: „Popiš mi ho! Jak vypadá?“

Odpověděla: „Hubený člověk s pláštěm přes ramena.“ On se nezměnil.

Saul řekl: „To je Samuel! Přiveď mi ho sem, do této místnosti přede mne.“

Dejte pozor, když Samuel přišel před Saula, zeptal se: „Proč jsi mne volal, ty ses stal nepřítelem Božím!“

Povšimněte si, nejen že byl stále ještě Samuelem, podržel si prorockého ducha. Řekněte klidně, že tomu tak není. Ať si každý říká, že je to převrácené. Je to pravda. Stále ještě byl prorokem, neboť prorokoval a pravil: „Zitřejší boj

nedopadne pro tebe dobře. Ty a tvoji synové v boji padnete. Zítřa touto dobou budeš u mne.“ Je to tak? On byl stále ještě prorokem.

Teď řeknete: „Ale to udělala čarodějnice!“ Dobrá, budu vám vyprávět o jednom, který nebyl čarodějnicí.

Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana a šel s nimi na horu Proměnění a stanul tam na vrcholu hory. A Bůh dal Svému Synu to místo, jak vám chci přiblížit přijetí za syny. Když se to stalo, vzhledli a uviděli Mojžíše a Eliáše u Něho. Bavili se a měli spolu obecenství. Nebyly to malé bílé cáry oblaků, které se vznášely kolem, nýbrž muži, kteří mluvili. Mojžíš byl již 800 let předtím pohřben v neznámém hrobě. Eliáš byl vzat 500 let předtím ve voze do nebe. A tu byli oba, tak živi, jak kdy byli. Stáli tam a mluvili s Ním, nežli šel na Golgotu. Haleluja: Zapečetění ke dni vykoupení.

Musím si pospíšet, neboť je pozdě a my se budeme asi pět minut modlit za nemocné.

„...my, kteří jsme dříve měli naději v Kristu, v Něm jste byli i vy, když jste uslyšeli Slovo pravdy, evangelium o své spáse...“

Nyní uvažujte, jakou měli spásu. Toto byli efezští křesťané. Dávali jste pozor na Korintány? Těm musel vždycky říkat: „*Když přijdu k vám, má jeden řeč v jazycích, druhý žalm, jiný proroctví, jiný...*“ Hledte, jim nemohl přinést poučení, neboť oni si přáli to neb ono, nebo něco jiného. Tito lidé zde měli totéž, ale všechno bylo v pořádku. Ale Korintány nemohl ničemu učit, neboť církev nebyla ve správném stavu, aby mohli být učeni. Avšak tyto mohl tomu pravému vyučovat.

„...o své spáse, a v ně uvěřili, zapečetění zaslíbeným Duchem svatým, kterýž jest závdavek (ať to nepřehlédnu) závdavek dědictví našeho na vykoupení toho, což Jím dobyto jest (Jeho vlastnictví – Církve) k oslavě Jeho velebnosti. “
Ó!

Co je Duch svatý? Jestli to se mnou ještě chvilku vydržíte, tak vám to ještě rychle přečtu. Kde jsem zůstal včera stát, bratře Mike? Když byli všichni radostní, vše pokojné, vše v dokonalé lásce. Nuže, zatímco chodíte na této cestě, poskytuje z toho malé kapičky. Pokaždé, když uděláte krok, přiblížíte se o několik centimetrů. Když se to dostane dolů na zem, obdržíte odlesk stínu nějakého stínu. To je, kolik v sobě máte z Ducha svatého. To je láska. Ale ó, vy žízníte po více.

Což by si staří lidé a i já nepřáli, být zase 15–20 letí? Ó, co bych za to dal! Ale k čemu by to bylo dobré? Mohu být 15-létý a dnes večer zemřít. Je to nejisté. I když by ti dnes večer bylo 15 let, jak bys mohl vědět, jestli bude tvá matka ještě živa, až přijdeš domů? Jak víš, jestli dostihneš svého domova? Jak můžeš vědět,

budeš-li zítra ještě živ, když ti dnes bude 12 let při dokonalém zdraví? Můžeš být zabit při autonehodě, padnout mrtev, něco se ti může stát. Hled'te, nejistota! Nic zde není jisté. Ale vy po tom toužíte. Co je to? Je to ono tam nahoře, co tuto touhu po tom působí.

Když tam vejdeš, máš věčný život. Co se stane? Je to závdavek. Co je závdavek na něco? Když k tobě přijdu a chtěl bych koupit auto a zeptám se tě: „Kolik stojí?“

A ty řekneš: „Toto auto bratře Branhamo stojí 3 000 dolarů.“

„Kolik je záloha?“

„Nu, můžeš to mít za 500 dolarů.“

„Dobrá, zde je 500 dolarů, zbytek ti přinesu, jak nejdříve budu moci. Rezervuj mi ten vůz. Dávám ti 500 dolarů.“ To je závdavek, je to tak? Nuže, podržte to, to je právo, to je závdavek.

„*Když jste byli zapečetěni Duchem zaslíbení, který je...*“ Co je pečeť zaslíbení, kterou Duch svatý zaslíbil? „...*který je závdavek našeho dědictví na vykoupení toho, což Jím dobyto jest.*“

Co je to? Je to závdavek. Ó bratře, ó, když je toto závdavek, co tedy bude, až tam všichni přijdeme? Když už toto nás tak rozradostní, že se tak radujeme!

Viděl jsem jednou starého kazatele, jak se zvedl a šel na pódium a já jsem řekl: „Cože, tento starý muž chce ještě kázat?“

Řekl: „Chvála Pánu!“ Starý barevný muž, který měl na sobě starý dlouhý kazatelský plášť. Řekl jsem: „Proč nenechají kázat některé z těch mladých kazatelů? Jak může tak starý muž ještě kázat?“

Řekl: „Nuže, bratři, slyšel jsem dnes celý den kázat bratry o tom, co Ježíš učinil, když byl na zemi. Řeknu vám, co činil na nebi. Odvolávám se dnes na text z Joba 38:6–7 daleko nazpět, když nebyl ještě ustanoven svět, když jitrní hvězdy zpívaly a synové Boží radostí jásali.“

Pokračoval v tomto způsobu a řekl: „Víte, tu bylo něco v pohybu.“ A on popisoval, co se dělo v nebi. Přišel k duze při Jeho druhém příchodu. V tom čase přišel Duch svatý na něho tak mocně, že jej museli vyvést ven. Bylo mu asi 95 let. Byl již sehnutý a měl jen trochu vlasů. Ale šel a začal kázat: „Haleluja, čest!“ A skákal sem a tam. Volal: „Nemáte zde pro mne dost místa, abych kázal.“ Skákal sem a tam jak nejvíce mohl. Ó, toto byl teprve závdavek. To dělá Duch svatý. Toto je dobré místo Písma. Přečtu 1. verš z další kapitoly: „*Tak i vás, kteří jste byli mrtví v přestoupeních a hříších, spolu s Kristem obživil.*“

Jak nás obživil? Co znamená živý? Přivedl k životu. Bylo skoro po vás, ale On vás závdavkem obživil. Co se teprve stane, až obdržíte celou plnost! Neudivuje

vás, že Pavel, když přišel do třetího nebe, řekl: „*Co oko nikdy nevidělo, ucho neslyšelo a na srdce žádného člověka nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří Ho milují.*“ Bůh to zná.

Hled'te, mluvíte o nevýslovné radosti a plnosti slávy. Vás, kteří jste někdy byli mrtví v hříších a přestoupeních, On obživil. Co teprve se stane, až od tohoto stínu dospějete ke skutečnosti, přijdete do potoka, do řeky, do oceánu? Co to bude, až tam budeme jako vykoupení, s úplně novým tělem, proměnění v mladé muže, mladé ženy, kde již nikdy nebudeme moci zemřít! Budeme hledět dolů na zem a pomyslíme si: „Několik hroznů a dobrá studená voda by mě potěšila, ale víte, tady to již nepotřebujeme.“ Jednoho dne přijde Ježíš a toto tělo podobné andělům, duchovní tělesnost, v níž žiji, již nepřijde mateřským klínem, pohlavním pudem, neboť On se narodil bez sexuální žádosti. Vstanu bez tohoto. ON jednoho dne bude mluvit a mrtví v Kristu vstanou. A toto tělo, v němž jsem kdysi žil, vstane jako oslavené tělo a já budu chodit a mluvit, budu žít a těšit se ze života po všechny věky, které přijdou skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Vidíte bratři, to je evangelium.

„*Proto i já...*“ Pavel nyní mluví o tom, kdo je. Přečtu ještě zbytek a pak se budeme modlit za nemocné.

„*Který je závdavek našeho dědictví k chvále slávy jeho. Proto i já, když jsem uslyšel o víře vaší (slyšel jsem, že opravdu věříte v předurčení, ve věčný život a vykoupení) v Pána Ježíše Krista a o vaší lásce ke všem svatým, nepřestávám děkovat za vás, vzpomínaje na vás ve svých modlitbách, aby Bůh Pána našeho Ježíše Krista, Otec slávy dal vám Ducha moudrosti a zjevení, k poznání Jeho samého.*“

ON se vám ustavičně zjevuje. Rostete od milosti k milosti, přicházíte od síly k síle, od slávy k slávě, neodpadáte, ale jdete od slávy k slávě, jdete kupředu.

„*Nepřestávám se za vás modlit, kéž osvíti oči vašeho srdce...*“

Víte, že Bible říká, že jsme byli slepi a nevěděli jsme to. Ale zde Pavel říká: „*Modlím se za vaše oči pochopení...*“ Vy rozumíte svými srdci. O tom mluví. Hledíte svýma očima, ale vidíte svými srdci. To víte. Dobrá.

„*Aby Bůh slávy...*“ Verš 18: „*Kéž osvíti oči vašeho srdce, abyste pochopili, jaké naděje vás povolává, jaké bohatství Svého slavného dědictví dává svatým Svým, jako nesmírnou velikost Své moci – (řikají, že moc je pryč! Moc ještě nesestoupila dolů!) ...projevuje se na nás věřících podle působivé moci Jeho síly... (modlím se za vás, kteří jste uvěřili v působivost Jeho mocné síly, aby Bůh Svoji moc na vás vylil) ...kterou dokázal v Kristu, vzkřísiv Jej z mrtvých a posadiv na pravici Své na nebesích vysoko nade všechno knížatstvo, všechny mocnosti síly*

panství a nad každé jméno, které je jmenováno nejenom v tomto věku, ale i v budoucím.“

Ó, mohli bychom zde zůstat ještě celý večer. Jaké jméno bude každý mít? (Shromáždění odpovídá: Ježíš). Celé nebe je pojmenováno po Ježíši, to je jediné jméno, které Bůh jako Zachránce měl. ON byl Jehova – Jireh, Pán, který si připraví oběť. Jehova – Rapha, Pán, který tě uzdravuje. Jehova, korouhev Pánova, Manasses. Jehova v různých spojitostech. ON je nazýván Hvězdou jitřní. ON je nazýván Otcem, Synem a Duchem svatým. Je nazýván Alfou a Omegou. Je nazýván Začátkem a Koncem, Kořenem – Výhonkem. Ó, ty nejrozličnější názvy jsou Mu dávány, ale měl jen jedno jméno.

O tom mluvil Matouš, když řekl: *„Jděte do celého světa a učte všechny národy a křtíte je na jméno – ne na jména – nýbrž na jméno Otce, Syna a Ducha svatého.*“ Otec není jméno, Syn není jméno, Duch svatý není jméno. Je to titul, který patří ke jménu. Je to jméno tří vlastností jednoho Boha.

Jaké bylo Jeho jméno? Anděl řekl: „Nazveš jméno Jeho Ježíš, neboť On Svůj lid vykoupí z hříchů.“ Z toho důvodu tak křtili v Bibli. Tak pokřtil svatý Augustin anglického krále asi 150 – 200 let po Kristově smrti. Na jméno Ježíše Krista.

„Vysoko nad všechno knížatstvo, všechny mocnosti, síly i panství a nad každé jméno, které je jmenováno nejenom v tomto věku, ale i v budoucím. A všechno podřídil pod Jeho nohy. Jej pak dal za hlavu nad celou církví, která je Jeho tělo...“

Nuže, když moje tělo má moc nade všemi věcmi, pak jsem já to, co je mé tělo. Je to tak? To jsem já, tak mne znáte. Je to pravda? Nuže, pak Bůh vše, co On je, vložil do Ježíše, neboť v Něm byla plnost Božství tělesně.

Je to tak? A všechno, co byl Ježíš, to vložil do církve. *„Věci, které Já činím, i vy činit budete a větší nad to, neboť Já jdu k Otci.*“

„...jez je Jeho tělo, plnost toho, který všechno ve všech naplňuje.“ Ó, jak Jej miluji, jak Jej miluji: Před několika dny jsem četl knížku, v níž je zpráva o tom, jak jsem konal misijní cestu v Africe. V ní jsem se díval na obrázek indického chlapce. Kolik vás vidělo ten obrázek? Slyšel jsem o jednom evangelistovi, který se asi 15 let nebo více modlil za nemocné, ten řekl: „V celém mém životě jsem nebyl svědkem nějakého divu. Viděl jsem, že lidé s bolestí hlavy, s bolestí břicha a pod. byli uzdraveni, ale div, kde bylo něco stvořeno, něco tvůrčího povstalo...“

Myslel jsem si, že tento chlapec by měl být při tom a vidět to. Noha toho indického hochy byla asi takhle velká v průměru. Druhá byla normální. A viděli jste tu dlahu? Bota byla vyšší asi o 15 coulů než ta druhá. Měl pod ní ocelovou desku. Bota stála na dvou dlouhých podpěrách. Přišel až ke mně, byl tam

přiveden. Měl dvě berle. Vzal svoji velkou železnou botu a takto ji opřel. Podíval jsem se mu na jeho nohu, byla asi takhle velká v průměru.

Nuže tito lidé jsou mohamedáni. Vzpomínáte si, co jsem vám minulou neděli předčítal, co noviny napsaly? Mám to zde s sebou z Afriky. Bylo mi to posláno misionáři, kteří se vraceli. Bratře Strickere, tady je článek, jak se dal Billy Graham na ústup. To je přesně tak. Ten mohamedán ho strčí do kapsy. Co se děje? Misionáři opouštějí pole. Nemá to smysl, aby zůstali. Dostávali jen výprask.

Miluji Billy Grahama, myslím, že je znamenitý muž Boží. Ale Billy Graham by se měl postavit na odpor a říci: „Počkejte okamžik...!“ Kdyby ho to jen nechalo několik těch stnulých baptistů učinit, myslím, že by to byl udělal. Myslím, že Billy Graham je muž Boží. Ale kdyby byl řekl: „Počkejte okamžik, jsem kazatelem evangelia. Věříte Starému zákonu a říkáte, že Ježíš nebyl ničím jiným, než člověkem. Vyzývám vás k debatě.“

Nemyslím na to, přijímat výzvu satanovu. Ó, ne! Ale byl bych ho zase já vyzval a řekl: „Shromažďme se. Jsem doktor teologie.“ Billy Graham je doktor teologie. „Dávám výzvu. Chci dokázat, že Ježíš je Kristus. Nuže, co týče Božího uzdravování, tedy tento dar nemám, ale máme bratry, kteří jej mají.

Chcete-li, aby sem tito lidé přišli, tak vám někoho zavolám, Orala Robertse nebo někoho jiného, kdo má velkou službu. Přijďte sem a uvidíte, co se stane. A pak přiznáte, že křesťanství není přece takové, jak se domníváte.“

Nyní se každý cítí nechán na holičkách, neboť on toho mohamedána nechal stát a odešel. Také nemyslím, že ďábel je oprávněn nás vyzývat. Byl bych mu byl také plivl do tváře a odešel. To je pravda. Ale když jde o to, tak měl Billy přivést toho mohamedána tam, že by se byl musel cítit, jako malý plevel. Byl by mohl vzít tuto Bibli, jít k Izaiáši 9:6 a byl by se mohl zeptat: „O kom to mluví, když říká: Dítě narodilo se nám, syn je nám dán. Kdo byl tento muž? Kdo byl ten, o němž mluvil? Kdo byl ten prorok, kdo byl ten Mesiáš, který měl přijít? Ukaž mi, kde On sám se zjevil v Mohamedovi? ON byl raněn pro naše zlé skutky a ubit pro naše hříchy. Trest leží na Něk, abychom měli pokoj a ranami Jeho jsme uzdraveni. Ukaž mi tohle v Mohamedovi. Kde on zvolal: Bože Můj, Bože Můj, proč jsi Mne opustil? Probili Mi ruce i nohy: Ukaž mi to vaším vlastním slovem, vaším testamentem.“ Byl by musel toho mohamedána potřít tak, že by byl nevěděl, kde je. To je pravda.

Bolelo mne to a moje srdce se rozbušilo, ale ten časopis oznámil i druhou stránku. Nejprve to bolelo, ale pak se mé srdce zaradovalo. Stálo tam: „Billy se sice musel dát na ústup, ale jak mohou ti mohamedáni říkat, že je to převrácené, když v Jižní Africe u rev. W. Branhamy se děl jeden nezvratný div po druhém

božskou mocí a desetitisíce mohamedánů padly na své tváře a předávaly své životy Ježíši Kristu?“ Absolutně! Vědí o tom. Mně to nepotřebujete říkat.

Jednoho dne přišel k Ježíšovi někdo a řekl: „Víme, že jsi od Boha přišlý učitel, to víme. Neboť nikdo nemůže činit skutky, které činíš, ledaže je Bůh s ním. To chápeme. Víme to. Ale nesmíme to vyznat, neboť když to uděláme, vyhodí nás z církve. Ztratíme svou úctu.“ Ježíš řekl, že se musí znovuzrodit.

Mohamedánský chlapec, kterého zde mám na obrázku, tam stál. Kamera nemůže zachytit na fotografii žádnou lež. Stál tam s jednou nohou asi o 14 coulů kratší, než ta druhá, s železnou botou. Zeptal jsem se ho: „Mluvíš anglicky?“

Zeptal jsem se: „Jak dlouho to máš?“ Překladatel se ho zeptal.

Odpověď zněla: „Od narození.“

„Můžeš s tou nohou vůbec hýbat?“

„Ne, pane.“

„Věříš v Ježíše Krista?“

„Jsem mohamedán.“

„Přijmeš Ježíše Krista, když tě uzdraví?“

„Přijmu Ježíše Krista jako svého Spasitele, když mě uzdraví.“

„Přijmeš Ho, když bude tato noha taková, jako ta druhá?“

„Přijmu Jej.“

„Ó, Bože, co Ty učiníš?“ To bylo to další: Všechny otázky byly zodpovězeny. Bratře Miku, pocítili jsme Jeho přítomnost. Čekal jsem jen minutu, abych uviděl, co On řekne. Podíval jsem se po tom chlapci a viděl jsem, jak jde chodbou podél stěny. Zeptal jsem se: „Kolik vás mohamedánu to chcete přijmout? Zde je mohamedánský chlapec. Podívejte se na něho! Vidíte ho tady stát? Lékaři, pohleďte na něho! Tady stojí.“ Ó, pak víte, kde stojíte. Víte o svém stavu.

Řekl jsem: „Pojď blíž synu.“ Přivedli ho. Přicházel, bylo slyšet nepravidelné nárazy boty.

Řekl jsem: „Pohleďte, je asi o 14 coulů kratší.“

„Ano.“

Pokračoval jsem: „Ale Ježíš Kristus, Syn Boží tě může uzdravit. Budete tomu vy mohamedáni věřit a přijmete Ho jako svého osobního Spasitele?“ Tisíce černých rukou se zvedlo. Nyní mohl Pán přijít.

Modlil jsem se: „Nebeský Otče, jestliže jsi kdy odpověděl, tedy mi odpověz nyní. To se děje k Tvému oslavení. Toto se stane pro Tebe. Modlím se, abys toho chlapce uzdravil.“

V tomto způsobu jsem se modlil.

Řekl jsem: „Zuj svou botu.“ Překladatel se na mne udiveně podíval. Opakoval jsem: „Zuj svou botu.“ Rozšněroval ji. Viděl jsem ve vidění, co se stane. Sundal tu věc. Když ji dal stranou a šel ke mně, byly obě nohy zcela normální. Obě přicházely přímo ke mně.

Řekl jsem: „Nechtěl by ses projít sem a tam?“ Začal plakat, chodil sem a tam a nevěděl, co má dělat. Zatímco chodil, řekl: „Alláhu, ó, Alláhu!“

Řekl jsem: „Ježíši, Ježíši!“

Řekl jsem: „Pochybuje někdo o tom? Může o tom někdo pochybovat?“ Kolik vás zná bratra J. Stadskeva? Bratr Stadskev přišel sem do církve. Šel do Německa.

Řekl: „Okamžik, bratře Branhame, okamžik! Chtěl bych přinést fotoaparát. Smím ho vyfotografovat?“

„Ano, prosím.“

Postavil tu botu vedle toho chlapce a vyfotografoval ho s oběma nohama normálníma a rovnýma, jak jen mohly být.

Řekl jsem: „Kdo z vás mohamedánu teď odmítne Mohameda jako proroka a přijmete Ježíše jako Syna Božího, jako svého osobního Zachránce?“

Desetitisíců rukou vylétlo do vzduchu. Haleluja: Nechtěj žádnou...

Tohle by rádi zamlčeli, neboť nás nazývají svatými koloběžkami. Hled'te, přesto působí Bůh dále a uvádí Svou Církev do správného stavu. ON činí daleko více, než můžeme vyprosit a vymyslet. ON je dnes večer právě tak Bohem, jak byl vždycky.

Tedy moji drazí přátelé, nechtě mě vám právě zde něco říci. Moji milovaní drahocenní lidé, zde v této zemi a vy ostatní, kamkoli dosahují zvukové pásky. V zámoří a kdekoli se nacházíte: nebojte se! Vše je v pořádku. Bůh Otec věděl před ustanovením světa, co se bude dít. Všechno působí správně dohromady. Milujete Ho?

Udržujte své srdce správně! Staří a mladí lidé, matky, pamatujte na to, když tento dech opustí tento život, jestliže uvidíte umírat své děťátko, svoji malou pět nebo osm dní starou holčičku, ona bude, až ji tam opět uvidíte, krásnou mladou ženou. Sehnutý starý dědeček, který už sotva viděl, kam odešel, bude až se s ním opět setkáte hezkým, dobře vypadajícím mladým mužem, asi 20-letým, v květu mládí. Tak navždy zůstane. Budeš se moci dotknout jeho ruky,

budete si moci stisknout ruku. Položíš mu ruce kolem krku, ale on již nebude tvým mužem, nýbrž tvým bratrem. Ó, to bude něco mnohem většího než manžel. Myslíš si, žeš ho milovala? Jistě jsi ho milovala, ale to byla lidská láska. Ale počkej, až to bude Agape – božská láska. Počkej, až tě uchopí skutečná božská láska a hled', co to je. Toto zde je jen jako stará doutnající halda smetí, není to dobré, nic na tom není. To jediné, co vám mohu poradit je to, moji přátelé.

Přejete si, abych jednou mluvil o dalších dvou kapitolách, dá-li Pán? Potřebuji trochu klidu, nežli půjdu do Chataqua. V oněch shromážděních nemohu o těchto věcech kázat. Tam se sejde mnoho směrů víry. Pohled'te, toto je jen pro Církev. Zde mám právo kázat, co chci. Toto je moje kaple. Mám svůj proslov k vám. Nuže, myslím, že ti lidé jsou zachráněni, ano! Opravdu tomu věřím. Jak mnohem lépe je vědět, kam jdeme, lépe je vědět, co činíme a ne jen klopýtát. Chceme se v tomto světle zdvihnout, chodit v něm a mít cíl před očima. Pán buď s vámi.

Jestliže ještě jeden každý z vás nezaujal své postavení, možná, že nejsi více, než hospodyně. Říkáš: „Bratře Branhame, ještě nikdy jsem nic ve svém životě neučinil. Nejsem kazatel.“

Možná, že tě Bůh sem přivedl, abys měl rodinu a vychovával děti. Z této rodiny povstane třeba jiná rodina s dětmi, z nichž může vyjít kazatel, který přivede miliony duší ke Kristu. Musel jsi zde být. Jsi zde za určitým účelem. Věděl jsi to?

Můžeš říci: „Všechno, co jsem kdy dělal, byla práce na poli. Chodil jsem večer domů a nevěděl, jak uživit děti. Hleděl jsem na ta ubožátka bez bot. Sedl jsem si a plakal. Měl jsem starý koňský potah, s tím jsme jezdili matka a já do shromáždění.“

Nestarej se bratře, miluj Jej jen nadále. ON má pro tebe nějaký úkol. Zůstaň tak, jak jsi. Jdi prostě vpřed. Třeba nebudeš nikdy kázat, ale možná, že budeš dědečkem někoho, kdo to bude činit.

Víte, že Bůh Lévímu započítal, že zaplatil desátek, když byl ještě v bedrách Abrahamových? Když se Abraham setkal s Melchisedechem? Kdo z vás to ví? Abraham zplodil Izáka, Izák Jáкова a Jákob zplodil Leví. Tedy to byl otec, dědeček a pradědeček. Když byl v bedrách, byl semenem pradědečka. Písmo dokazuje, že mu bylo přičteno, že dal desátek Melchisedechovi. Ó, bratře!

Jednoho večera se obrátil jeden prostý Angličan, který volal: „Ó, jak jsem šťastný! Jak jsem šťaaaaaastnýýýý!“ On byl radostný, když věděl, že je to pravda. Jednoho nádherného dne, nevím, kdy tento den bude, ale jestli to bylo vidění – neříkám, že to bylo vidění. Pamatujte na to, podržte to v paměti i vy, kteří to uslyšíte na pásku, jestli jsem byl ve vidění nebo byl vytržen Duchem, nevím.

Ale byla to taková realita, mohl jsem se na ty lidi dívat a s nimi mluvit, jako když se zde dotknu bratra Neville. Tam stála moje první žena. Nevolala: „Můj muži!“ Řekla: „Můj milovaný bratře.“ Tam stála dívka, s kterou jsem před lety chodil. Možná, že zde sedí její příbuzní. Alice Lewis z Utiky, jemná, věrná křesťanská dívka. Provdala se poněkud později a zemřela při porodu svého prvního dítěte. Alice Lewis. Šel jsem do márnice, abych ji viděl. Přišel jsem právě domů, když jsem slyšel, že zemřela. Šel jsem tam a nikdo v té místnosti nebyl.

Zeptal jsem se: „Je zde paní Emerkeová?“ Tak se potom jmenovala. Provdala se za pěkného křesťanského chlapce, byla jemná křesťanská dívka. Byl jsem s touto dívkou na různých místech, byli jsme ještě děti, 18-19 leté. Byl jsem tenkrát hříšník. Ale chodil jsem s ní. Její muž byl znovuzrozený křesťan, pravý muž. Nevěděl jsem to, ale pak jsem to četl v novinách, že zemřela. Šel jsem tam a oni mi to vyprávěli. Šel jsem k pohřebnímu ústavu Cooks a zeptal se: „Máte tu paní Emerkeovou?“

Řekl: „Billy, je tady, v této místnosti.“

Vešel jsem tam a stanul u rakve. Pomyslel jsem si: „Alice, prošel jsem nejtemnějšími propastmi, ty a já jsme chodili spolu po různých cestách. Na druhé straně řeky, kde měli vystaveny staré lodě, jsme se posadili a naslouchali zvukům hudby. Chodili jsme po pěšinkách nahoru a dolů, jakou ty jsi byla dámou! Jak děkuji Bohu za tvůj život. Odpočívej v pokoji drahá sestro, odpočívej v pokoji Božím.“

A nedávno, v tom vidění, mi běžela vstříc. Řekla: „Můj milovaný bratře!“ A objala mne. Bratři a sestry, jsem proměněn. Nemohu již nikdy být tímtež. Je to skutečné. Je to taková realita, jako se dívám na vás. Právě tak skutečné. Tedy již nezbyvá žádný strach, i kdybych zemřel, nežli uplyne noc.

Chtěl bych vychovat svého malého chlapce Josefa. Rád bych ho viděl na pódiu, až vezme tuto Bibli. Rád bych se toho dožil, abych viděl Josefa kázat na pódiu jako mladého muže, naplněného Duchem svatým, pomazaného, s Duchem Božím na něm. Myslím, že bude prorokem. Vzpomínáte si na ten den, když jsem vám 6 let před jeho narozením řekl, že přijde? Pamatujete se ještě, když jsem ho tam u oltáře volal, zatímco jsem ta miminka žehnal a aniž jsem věděl, co říkám, pravil jsem: „Josefe, ty jsi prorok.“

Před několika dny jsem stál tam na tom pozemku, přišel ke mně a zeptal se: „Tatínku, má Ježíš takovou ruku, jako je tvoje?“

Řekl jsem: „Ano synu, proč?“

Řekl: „Seděl jsem na kole a čekal na Sárú, – to je jeho nejstarší sestra – až půjde ze školy domů.“ On sedí vždycky venku, nepouštím ho na ulici.

Řekl: „Podíval jsem se vzhůru a když jsem to udělal, viděl jsem ruku jako je tvoje s bílým rukávem nade mnou. Vznesla se vzhůru pryč. Byla to Ježíšova ruka, která šla nahoru?“ Podíval jsem se na matku a matka se podívala na mne. Šel naproti k paní Woodsové. Ona zde musí někde sedět. Dávali jsme mu křížové otázky, sem a tam, na každý způsob, jak nás napadlo. Bylo to vidění, to viděl. Ó, kéž bych se dožil toho času, kdy malý Josef zde bude stát. Doufám, že budu živ tak dlouho, až se ožení, jestliže Ježíš prodlí.

Jsem již starý muž s šedivým vousem. Chtěl bych ještě o 2 – 3 miliony více duší přivést k Ježíši, bude-li mi to umožněno. Mou snahou je kázat evangelium ve všech končinách země. Ano! Pomoz mi tedy Bože, chci to činit. Chtěl bych se toho času dožít, bratře Miku.

Někdy vidím maminku, míním Medu, nazývám ji svým miláčkem, stárne, její vlasy šedivější a já vidím, jak chátráme. A Rebeka, jsem vděčný za Rebeku. Její učitel hudby mi před několika večery řekl: „Jestliže bude takto pokračovat, bratře Branhame, je těžké říci, co ještě učiní.“ Hleďte, tak velmi v hudbě vyniká. Chtěl bych mít Sárú u varhan a Rebeku u piana a Josefa na pódiu.

Dovedu si představit, jak se to bude dít. Maminka a já vejdemo dovnitř, budu se opírat o svou starou hůl, jednoho večera půjdu dovnitř a uvidím, jak tam můj hoch stojí pomazán Duchem svatým a káže totéž evangelium. Chtěl bych vzít tuto starou Bibli a říci: „Synu, zde je, patří tobě. Zůstávej s ní a neuzavírej kompromisy ani s jediným slovem. Zůstaň při tom miláčku. Nedbej toho a ani já toho nedbám, kdo je proti tobě, Bůh bude s tebou. Kaž každé Slovo přesně tak, jak je psáno, pak tě tatínek uvidí na druhém břehu.“ Chtěl bych sáhnout na druhou stranu, vzít svoji ženu do náručí a přejít Jordán. Do té doby mi dej, ó, Bože, abych zůstal věrně na poli. Splň to!

Nedbám na to, co mě to stojí, kolik toho mám činit, to neb ono nebo něco jiného. Nech mě věrně stát k Slovu živého Boha, abych, až přijde den kdy přejdu, mohl hledět naproti a říci: „Tady jste moji drahocenní přátelé, drahocenní bratři, moje drahocenné sestry.“

Mladí kazatelé, vyjděte na pole a zůstávejte v oděni – ozbrojeni. Všichni mladí kazatelé, neposedávejte kolem. Nesed'te jen, abyste nic nečinili. Vyjděte a získejte jednu duši. Dělejte něco. Jděte kupředu, hněte se vpřed. Nezastavuj se mladý kazateli. Bůh žehnej tvé srdce.

On mi připomíná, když jsem byl asi tak v jeho věku, odhaduji. Možná jsem byl o něco mladší, než on. Bylo mi jen kolem 20 let, když jsem pokládal ten základní kámen. Vzpomínám si, že jsem obvykle nosil modré sako a světlé kalhoty. Stál jsem tam a položil základní kámen asi před 31 lety. Hleďte, kolik mi bylo. Byl jsem ještě chlapec. Stál jsem tam a položil úhelný kámen. Neuzavíral jsem

žádné kompromisy se Slovem. Dodržoval jsem je právě tak, jak jsem tam položil ten úhelný kámen. Tam dole leží mé svědectví, jak jsem je napsal na prázdný list ve své Bibli. Vytrhl jsem ten list a položil do základního kamene. Stále ještě tam leží. Necht' to stojí napsáno na stránkách Slova v nebi. Chtěl bych zůstat věrný až do konce.

Skloňme své hlavy na okamžik k modlitbě na konci tohoto večera, zatímco tu kapitolu končíme, ačkoli nebyla vyčerpána. Měli byste obdržet i další, kde on pokračuje a dává Církvi správné místo. Také vám to někdy přinesu, dá-li Pán. Potřebuji prostě trochu odpočinku, nežli budu mít shromáždění v Chataqua, velké shromáždění, odkud půjdu do Oklahomy.
